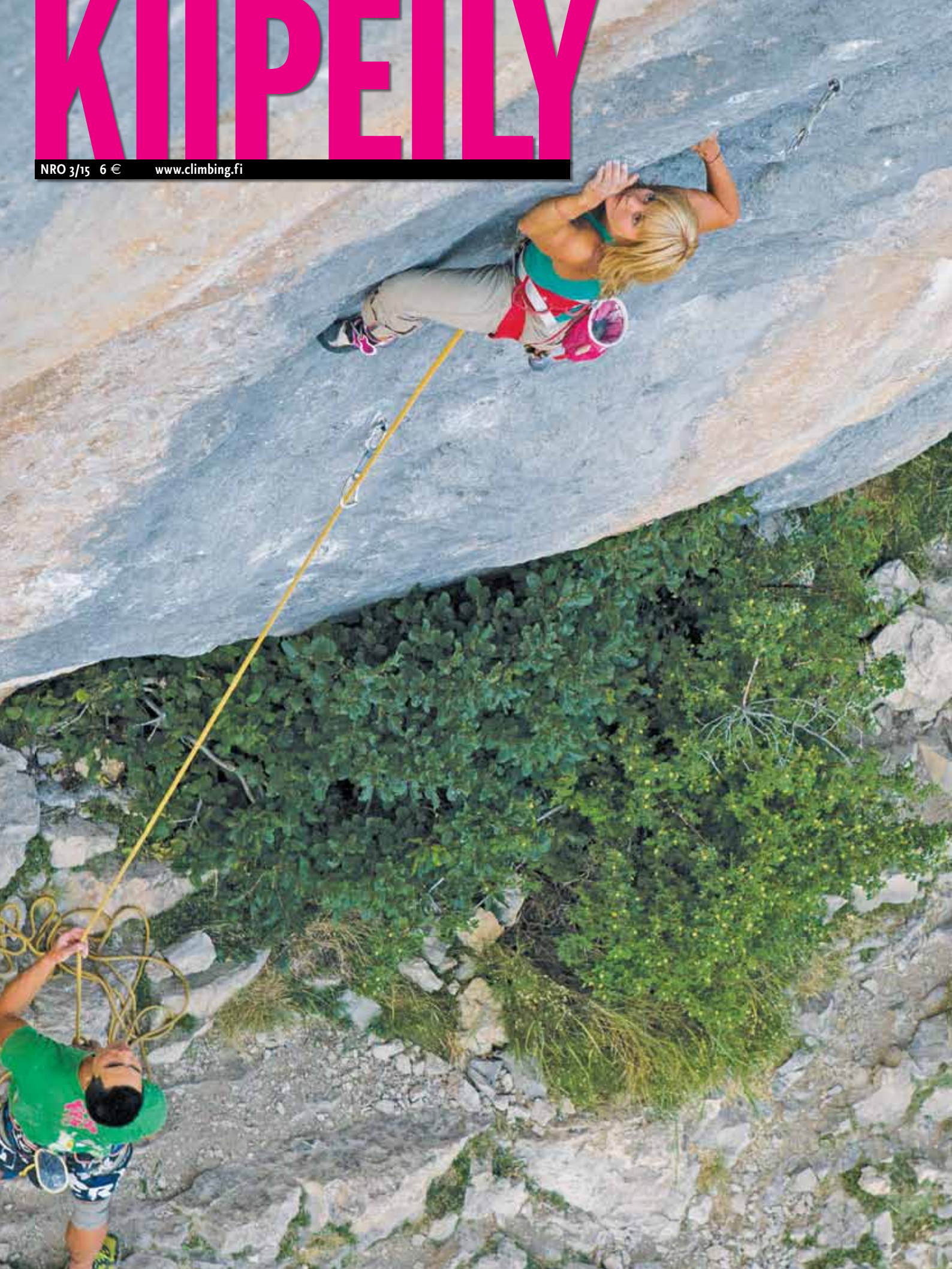

KIIPETILY

NRO 3/15 6 € www.climbing.fi

Arntti Ahola

PÄÄKIRJOITUS

”Urheilija ei tervettä päivää näe”, kertoo sananlasku. Yleensä vanhan kansan sanonnat ovat asian ytimessä, ja tämä nimenomainen koskee samalla lailla niin huippu-urheilijoita kuin oman tason nostoa varten treenaavia harrastajiaakin. Ja yhtäläillä joukkueurheilijaa kuin esimerkiksi kiipeilijää.

Itselläni asia konkretisoitui viimeisimmän vamman, olkapään loukkaantumisen ja sitä seuranneen leikkauksen, toipumisen ja kuntoutuksen myötä. Loukkaantuneella on aikaa ajatella, että miksi kiipeää ja treenaa sekä ymmärtää, että miten tärkeä se harrastus lopulta on.

Tiiviistä harrastuksesta jäävä aika pitää täyttää muulla, ja tässä on oppimisen ja kasvun paikka. Elämässä pitää mielestäni olla muutakin kuin se oma liikuntaharrastus. Jos kaiken on laittanut yhden kortin varaan, voi kortitalo romahtaa todella vakavan vamman seurauksena. Vanhan ideaalin mukaan ihminen tarvitsee sekä ruu-

miin että hengen haastetta. Siksi joku luova, tai kulttuuriin liittyvä harrastus on mukava pari vaativalle fyysiselle toiminnalla. ”Terve sielu terveessä ruumissa”.

Tässä lehdessä Sonja Nybonn kertoo oman tarinansa vakavan loukkaantumisen jälkeisestä elämästä – epäilyistä, toivosta, pelosta ja rohkeudesta. Sonjan kuntoutus ja paluu kiipeilyn pariin on mielestäni eräänlainen sankaritarina, ja varmasti rohkaisee muitakin takaiskujen ja vammojen kanssa taistelevia. Samat mekanismit toimivat tietysti myös kaikissa muissakin elämän ongelmassa – parisuhteista työelämään ja terveyteen yleensä. Sonjan tarinan ensimmäinen osa julkaistiin edellisessä Kiipeilylehdessä.

Tuloksekasta talvitereeniä ja välttä loukkaantumista, toivotta päätoimittajanne Jari Koski

SISÄLLYS

- 4 Spotteri
- 10 Boulderfestit 2015 Vaasassa
- 14 Kiipeilijät Puolustusvoimien urheilukoulussa
- 16 Pientä pintaremonttia
- 18 Galleria
- 24 Arc’teryx Alpine Academy 2015
- 26 Mount Elbrus – Euroopan mantereen katolla
- 36 Sängyltä seinälle
- 41 Sakun palat
- 42 Tiedotteet
- 44 Tuotetestit
- 46 Tuoteuutuudet

KANSI | Anna Laitinen reitillä Le Couleur de Vent 8a, Berlin, Ceuse. Kuva: Colette McInerney.

SISÄKANSI | Jere Hurtig Paddington 8A. Kuva: Tapani Korhola.

KIPEILY 3/2015

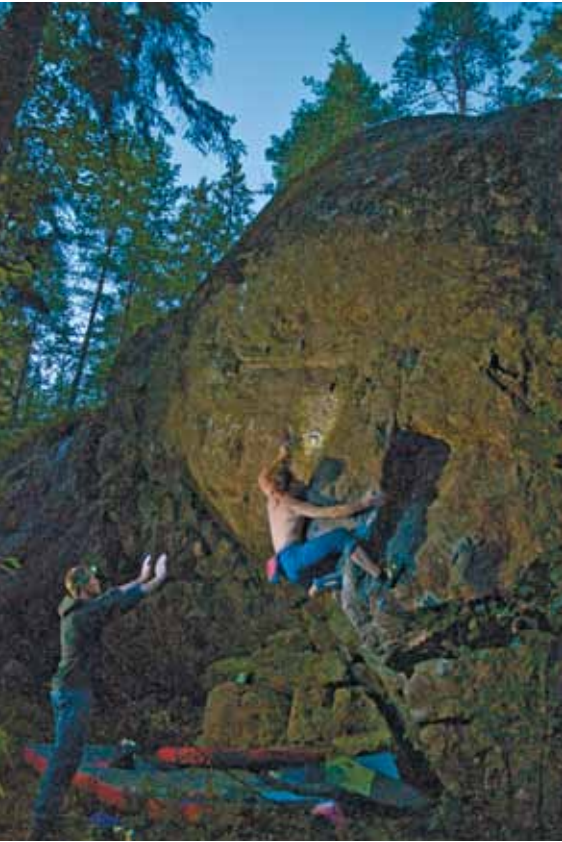
Julkaisija Suomen Kiipeilyliitto ry., Erätie 3, 00730 HELSINKI, puh. 09-224 32 907. ISSN 2323-3745. **Päätoimittaja:** Jari Koski, 040-586 8123, jari.koski@climbing.fi.

Ulkoasu, taitto: Satu Bredenberg **Avustajat:** Rami Haakana, Jussi Heinonen, Mina Jokivirta, Sampsa Jyrkynen, Marko Kauko, Saku Korosuo, Anssi Laatikainen, Tomi Lindroos, Olli-Pekka Manni, Susanna Mast, Tomi Nytorp, Juha Olli, Perttu Ollila, Pauliina Sjölund, Veera Turkki, Santeri Turkulainen sekä SKIL valiokunnat. **Paino:** Oy Trio-Offset Ab | Levikki: n. 4000. **Aineisto:** teksti word-tiedostona ja kuvamateriaalit erikseen Jari Koskelle: jari.koski@climbing.fi tai postitse: SKIL/Jari Koski, Erätie 3, 00730 Helsinki. **Teksti:** Älä tee tekstiin sisennyksiä tai muita asettelumuokkauksia. Erota kappaleet välirivillä. Lähetä tekstistä valmis viimeinen versio, oikolue mielellään ennen lähetystä. Ota yhteyttä Jari Koskeen, jos aineistosta ei ole sovittu etukäteen. Toimituksella on oikeus editoida tekstiä. **Kuvat:** digikuvat kameran suurimmalla resoluutiolla. Kuvan oltava 1:1-koossa 300 ppi, esim. galleriaan n. A4-koossa 300 dpi. Alle 500 kt:n kuvia ei pysty painamaan edes pienessä koossa. Kuvien tallennusmuoto tiff, psd tai jpg. Jpg-kuvat alkuperäisinä säätämättöminä. Jpg:n tallentaminen uudestaan jpg-formaattiin pakkaa jo pakattua kuvaa jolloin kuvan laatu heikkenee entisestään. Itse skannatut kuvat mielellään RGB-muodossa. Kuvajien nimet painetaan aina kuvan ja jutun yhteyteen. Liitä mukaan kuvaajan nimi sekä kuvatekstit; paikka, kuvaaja, kiipeilijä(t), reitti ja vaikeusaste ym. tiedot. Emme mielellään julkaise kuvia, jotka on jo julkaistu muussa lehdessä, blogissa tai www-sivuilla.

Seuraavat Kiipeilylehdet: 1/2016 talvinumero aineisto 10.1.2016 ilmestyy helmikuu 2016 | Nro 2/2016 kesänumero aineisto 10.5.2016 ilmestyy kesäkuu 2016

Kiipeilylehti postitetaan maksutta Kiipeilyliiton jäsenseurojen henkilöjäsenille. Muille tilaukset osoitteesta lajipalvelu@valo.fi. Vuoden keskotilaus 16 €/vuosi. Irtonumerohinta 6 €. SKIL jäsenseurojen jäsenten osoitteenmuutokset ja muut postitukseen liittyvät asiat hoitavat Kiipeilyliiton jäsenesurat. Osoitteenmuutoksissa tai kun et ole saanut lehteä, ota ensimmäiseksi yhteys omaan seuraasi. Seurat hoitavat osoitteiston päivityksen SLU/Valo lajipalveluun: lajipalvelu@valo.fi. **Ilmoitusmyynti:** Jari Koski, jari.koski@climbing.fi. Media-kortti osoitteesta www.climbing.fi. Toimitus ei vastaa tilaamatta lähetetystä materiaalista, sen palauttamisesta, lehdessä julkaistujen kirjoitusten sisällön aiheuttamasta mielipahasta eikä juuri mistään muustakaan :) Lehden julkaisijan vastuu mainoksien julkaisussa tapahtuneissa virheissä rajoittuu mainoksen hintaan.

Toimittanut Pauliina Sjölund

Anssi Laatikainen

Anssi Laatikainen etsimässä kitkaa Song of My Peoples, 7C+ ensinuousuun elokuun yösessioilla.

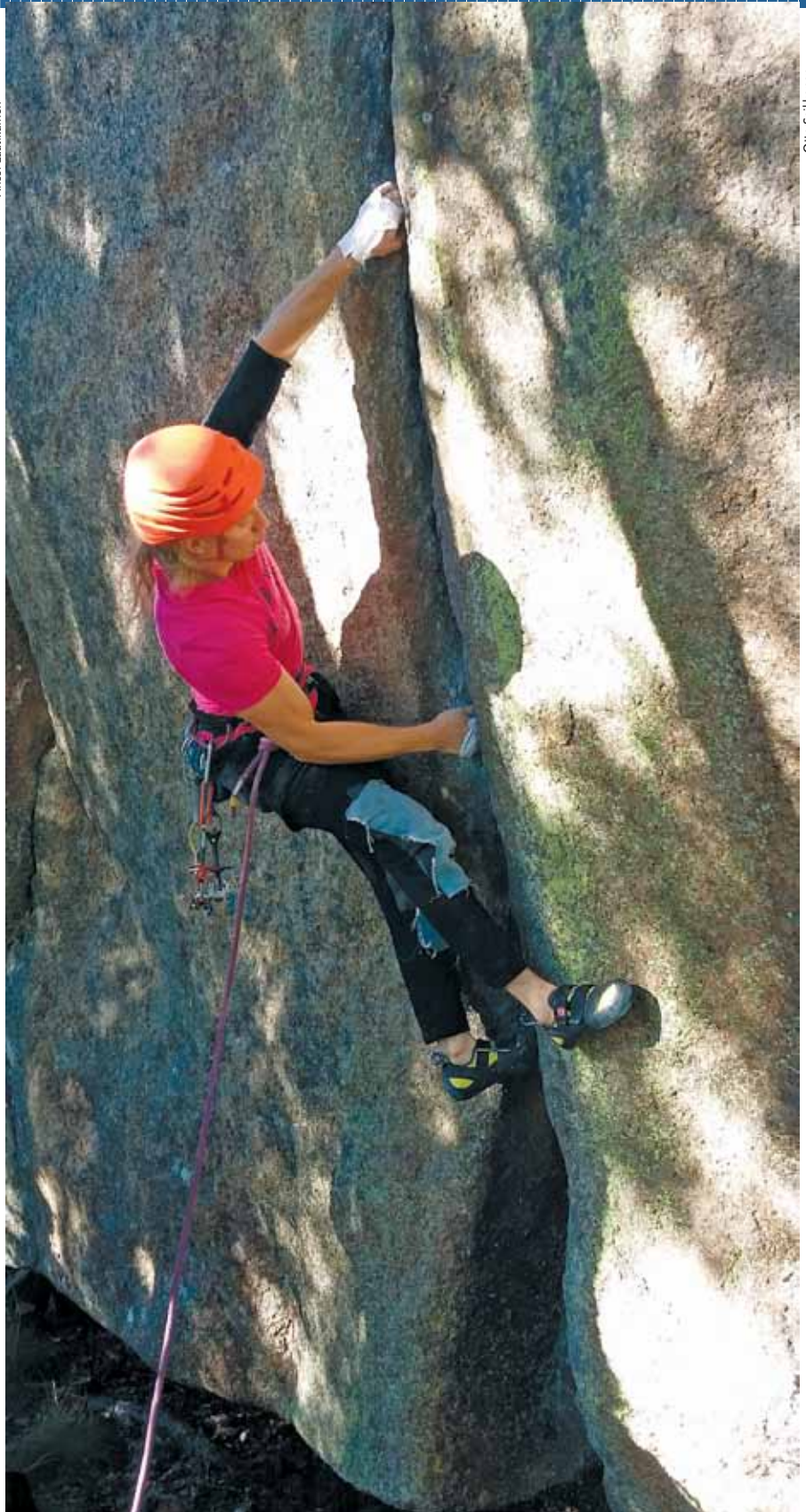
Suomen kesä oli tänä vuonna lyhyt, sateinen ja ei ehkä kelien puolesta se paras kesä Suomen kallioilla. Syksy on sen sijaan ilahduttanut useita hienoilla kiipeilykeleillä. Suomen yksi tunnetuimmista kiipeilykasvoista maailmalla, Nalle Hukkataival, on palannut Australiasta takaisin Suomeen Lappnor-projektin pariin.

Anthony Gullsten puolestaan kävi kesällä Etelä-Afrikan Rocklandissa, syksyn alussa Turkin Geyik Bayrissa ja syyskuun lopussa mies suuntasi vielä Norjaan. Andyn kuulumisia kerromme seuraavan Kiipeilylehden Spotterissa tarkemmin.

Kesäsateiden keskellä uusia reittejä Kustavin Vartsalaan

Perttu Ollilan raportti

Perttu Ollilla vuokramökkeili perheensä kanssa kesälomalla Kustavin Vartsalassa, lossilla mentävällä saarella, jotta kalliot olisivat loman ajan käden ulottuvilla. Siitä huolimatta, että kesässä oli paljon sadetta, Vartsalaan syntyi 32 uutta reittiä. Vartsalan puolella Kustavia on nyt kolme kiipeilykalliota. Vanhalle tutulle Pohjavuorelle tuli pari lisäystä, mutta Pieskerille, hankalasti tavoitettavalle saarelle, syntyi

Otto Saikkonen

Perttu Latvaroso (8-), Vartsalan Pohjavuori.

jo 7 uutukaista reittiä, enimmäkseen sooloja meren päällä. Merkittävin lisä Vartsalaan on kuitenkin menneen kesän aikana avattu 23 reitin kiipeilykallio Kaasavuori. "Se taitaa olla Kustavin korkein seinä," Perttu pohtii. Kaasa-

vuorella kallion rakoilu on vähäistä, joten vaikeimmat muovit tehdään feisseillä pultteihin klipaten. "Kallion palkitsevin trio on mielestäni tämä: Äkäpussi, Sirkus Willilä ja Ähäkutti, joiden greidit ovat seiskan molemmin puolin.

Itseni ohella reitinteossa Vartsalassa ahkeroi-
vat erityisesti Teppo Saarenpää ja Pauli Salmi-
nen”, Perttu kertoo. Kaasavuoren topoluon-
nokset löytyvät 27 Crags -verkkopalvelusta.

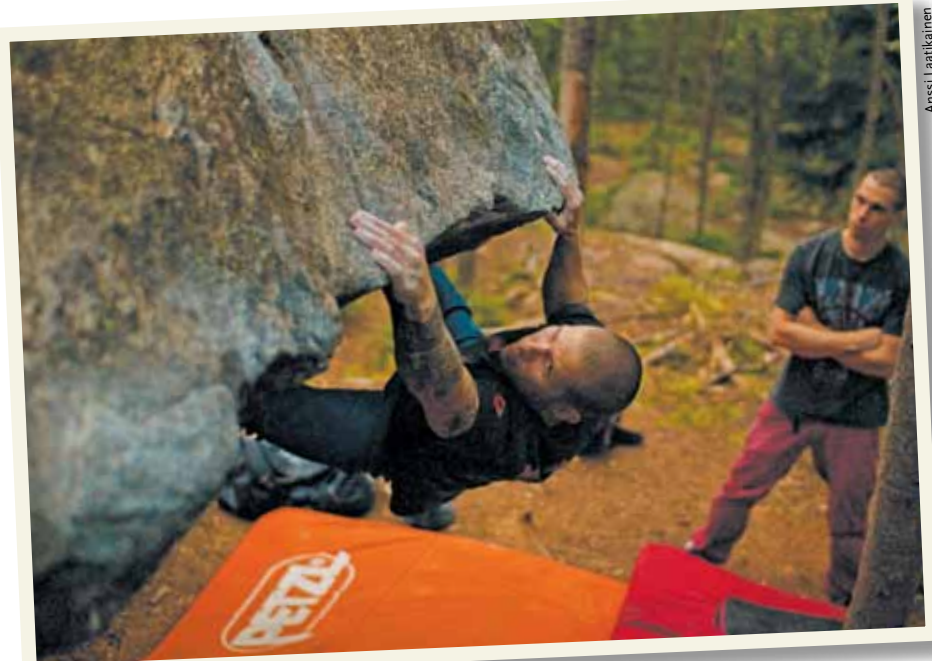
Turun Bouldertehtas laajeni kesän aikana ja muita sankari- tekoja Turusta

teksti Henri Grönholm

Välillä käy myös niin, että muiden kiipeilijöi-
den tarpeet menevät omien edelle. Olli Man-
nin kesä vierähti tällä kertaa Turussa Boul-
dertehtaan laajennusta rakentaessa. Boulder-
tehtas täytti myös viisi vuotta pe 21.8., jota
juhlittiin lauantaina Open-kisojen merkeissä.
Samalla otettiin myös uusi laajennusosio käyt-
töön. Onnittelut vielä Bouldertehtaalte sekä
syntymäpäivien että laajennuksen johdosta!

Olli Mannin ahkeroidessa Bouldertehtaan laajennusta turkulaisista Tuomo "Toppi Miinus" Vainio ja muutaman kuukauden retken Kanadasta Turkuun tehnyt Samuel Tiukuvaara tikkasivat hyvän määrän reittejä.

Tuomo teki muun muassa toistonousun Tomi Nytorpin avaamaan 5.14 -nimiseen reittiin Mynämäellä jo keväällä 2015. Uudella betalla Tuomo antoi reitin greidi arvioksi 8a.

Sami Kontiainen ja Vuohimäen ehkä parhaat sloupit reitillä Eritteet pinnassa 7A+.

Muita Tuomon tikkaamia reittejä kesällä 2015:
Taikasormi, 7c+, Valkeavuori
Aeroflot assis, 7c+, Ravattulan Muikunvuori
Sauerkraut, 7c, Vaasa Hautuumaa
Rumpman, 7c, Kärämäki

Symphony of Crimps ss, 7c+, Lauste

Tuomolla on ollut jo muutaman vuoden tavoitteena kiivetä vähintään 200 uutta ulkoreittiä joka vuosi ja nyt tänä kesänä tämä määrä alkaa näkyä jo miehen suorituksissa.

Kirsi Kauko Lofoteilla Triple Cracks, 6a.

Marko Kauko

Anssi Laatikainen

Anna Laitinen reitiltä Le Poinconneur Des Lilas 8a+.

Samuelin tikkilistaan kertyi muun muassa nämä reitit tämän kesän Suomi-turneelta

Unusual suspect 8a, Myllis
Kellarijengi 8a, Pirunpesä
Van Dyke 7c+, Nousiainen II
Symphony of Crimps ss 7c+, Lauste
Taikasormi 7c+, Valkeavuori
Lusifer 7c+, Valkeavuori
Nokipolvi 8a, Valkeavuori

Anna Laitinen ja Ceusen kesä 2015

teksti: Pauliina Sjölund ja Anna Laitinen

Laitisen Anna viihtyi kesällä 2015 tiiviisti Ranskassa Ceusen kalliolla. Kahden reissun aikana kiivettyjen klassikoiden kesken hienoimman reitin valinta oli vaikea, mutta eräs reitti erosi edukseen erilaisuudellaan.

Oliko kyseisen reitin kiipeäminen pitkäaikainen haave vai lyhyemmän tähtäimen projekti?

– Demi-Lune -sektorin Radote Joli Pepere, 8b, oli lyhyen tähtäimen projekti, jota olin vilkuillut

aina ohimennen. Jatkot tulivat ky-seiselle reitille kuitenkin vasta viimeisellä viikolla. Olin linjan nähdessäni päättänyt, että upean Ceuse kesän haluan päättää tuohon kyseiseen upeaan linjaan, joka kiipeää aivan Ceusen toppiin josta voin sitten hyvästellä itselleni rakkaat maisemat.

Millä perusteella valitsit juuri tämän reitin?

– Linjan hienous, haastavuus, korkeus ja poikkeavuus aiemmin kiipeämistäni reiteistä.

Mikä reitissä oli haastavinta?

– Fyysisesti reitin intervallisuus sopi itselleni hyvin, joten haasteet olivat enimmäkseen henkisiä. Ensinnäkin reitti oli korkea, ilmava ja hyvin tuulisella paikalla, joten kiivetessä tuntui olevan yksin. Yrkkääminen oli myös raskasta, kun kyseinen reitti alkoi vasta ensimmäisen pitchin jälkeen. Lisähaastetta loi myös köysikitka, joka sai minut valumaan loppusläbiltä. Lopun helppo rannari ei ollutkaan enää niin helppo vaan kauhukokemus painovoimaa vastaan.

Mikä oli reitissä helppoa sinulle?

– Vaikka Ceusen tekninen kiipeily oli vienyt kai-
ken terävyyden ja voiman niin silti reitin inter-

vallisuus bouldereineen sopi omaan kiipeilytyyliin.

Fiilis ennen reitille menoa? Tiesitkö, että nyt lähtee?

– Olin aikalailla valmis lähtemään kotiin pitkän reissun jälkeen ja tiesin, että nyt kiivetään tämä pois! Edellisessä yrkässä olin tippunut viimeisen kruusin yläosassa, joten olin varma, että nyt lähtee. Sen takia zonea ei tullutkaan ja kiipesin kuin rautakanki, mutta onneksi meni ja pääsin korokkaamaan Kwakin.

Mikä oli päällimmäinen fiilis reitin kiipeämisen jälkeen?

– Olin tavattoman onnellinen. Reissun hienoimman reitin kiipeäminen auringonlaskussa Ceusen toppiin kruunasi elämäni kesän. Oli sinne pakko jäädä fiilistelemään hetkeksi.

Henkinen kantti, fyysinen voima vai tekninen osaaminen?

– Reitti sisälsi kaikki kolme mainittua. Ehkä se vaati omasta mielestäni eniten näistä kolmesta kuitenkin tekniikkaa sekä henkistä kanttia.

Minkälainen sinun kiipeilykesä ja -syksy ovat olleet kaiken kaikkiaan?

– Hyvin samanlainen, mutta toisaalta hyvin erilainen. Voisin viettää seuraavankin kesän Ceusen-kiipeilypummina.

Entä mitä seuraavaksi? Onko jotain jäänyt hampaankoloon?

– Ceusesta ei koskaan tule tyhjin käsin kotiin vaan entistä parempana kiipeilijänä. Helteet ja niin sanotusti sooloreissu loivat myös haasteet omien vaikeampien projektien työstämiselle, joten omia rajoja täytyy kokeilla uudestaan viileämmillä keleillä seuraavan kerran tammi-kuussa. Tämä reissu ja kelit kuitenkin mahdollisti myös helpompien, toinen toistaan hienompien klassikkojen kiipeämisen!

Kalymnos Climbing Guide 2015 ja noin 2 700 reittiä

Kreikan Egeanmerelle sijaitseva Kalymnoksen saari on moneen kertaan rankattu yhdeksi maailman parhaaksi sporttikiipeilykohteeksi. Syyskuun lopussa valmistunut Kalymnos Climbing Guide 2015 ei jää edeltäjänsä varjoon. Reittejä uudessa topossa on noin 2 700 eli tuhat enemmän kuin 2010 vuoden versiossa.

Kirjan tekijä Aris Theodoropoulos on onnistunut taituroimaan kirjan vielä yksiin kansiin ja sivuja siinä on 448. Kalymnoksen topo on saanut kiitosta hyvin informatiivisesta sisällöstä ja sitä se on tälläkin kerrallaan.

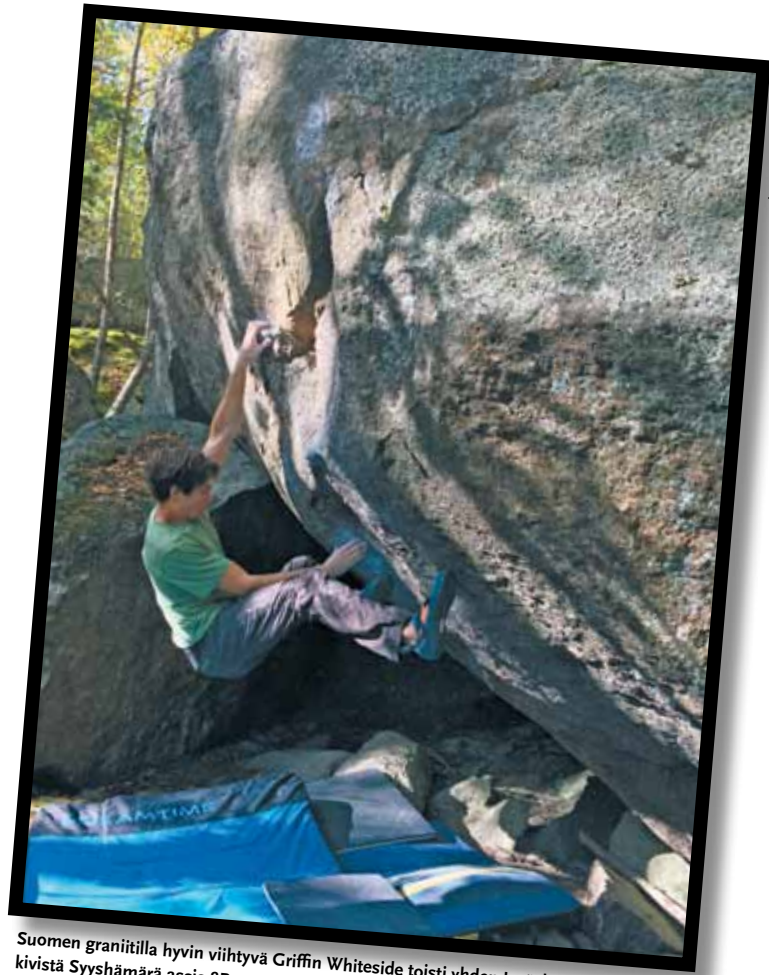
Jokaisen sektorin osalta on muun muassa kerrottu mihin aikaan sektori on varjossa etenkin kesäkiipeilijöitä ajatellen, parkkeeraus- ja

lähestymisohjeet, mihin vuoden aikaan sektorilla on parasta kiivetä. Lisäksi kaikki reitit on arvosteltu numeroin 0–3 ja parhaat reitit on merkitty nuotilla. Uuden topon mukana

tulee lisäksi ilmainen Vertical Lifen Kalymnos Guidebook -sovellus iOS ja Android-laitteille.

Miksi sitten ostaa enää kirjaa? Paperisesta versiosta ei lopu akku. Se on myös mukava matkamuisto ja ostamalla kirjan olet mukava myös tukemassa Kalymnoksen kiipeilytoimintaa. Kirjan rahoilla pultataan uusia reittejä ja kunnostetaan vanhoja.

Faktaa Kalymnoksen kiipeilyn kehitymisestä: Kalymnos Climbing Guide 2000: 200 reittiä
KCG 2003: 500 reittiä ; KCG 2006: 850 reittiä
KCG 2008: 1 100 reittiä; KCG 2010: 1 700 reittiä
KCG 2015: 2 700 reittiä

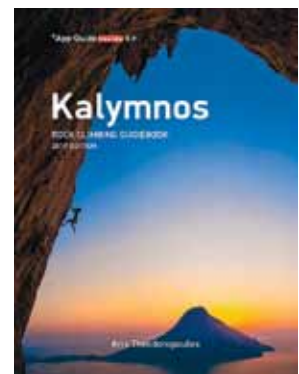

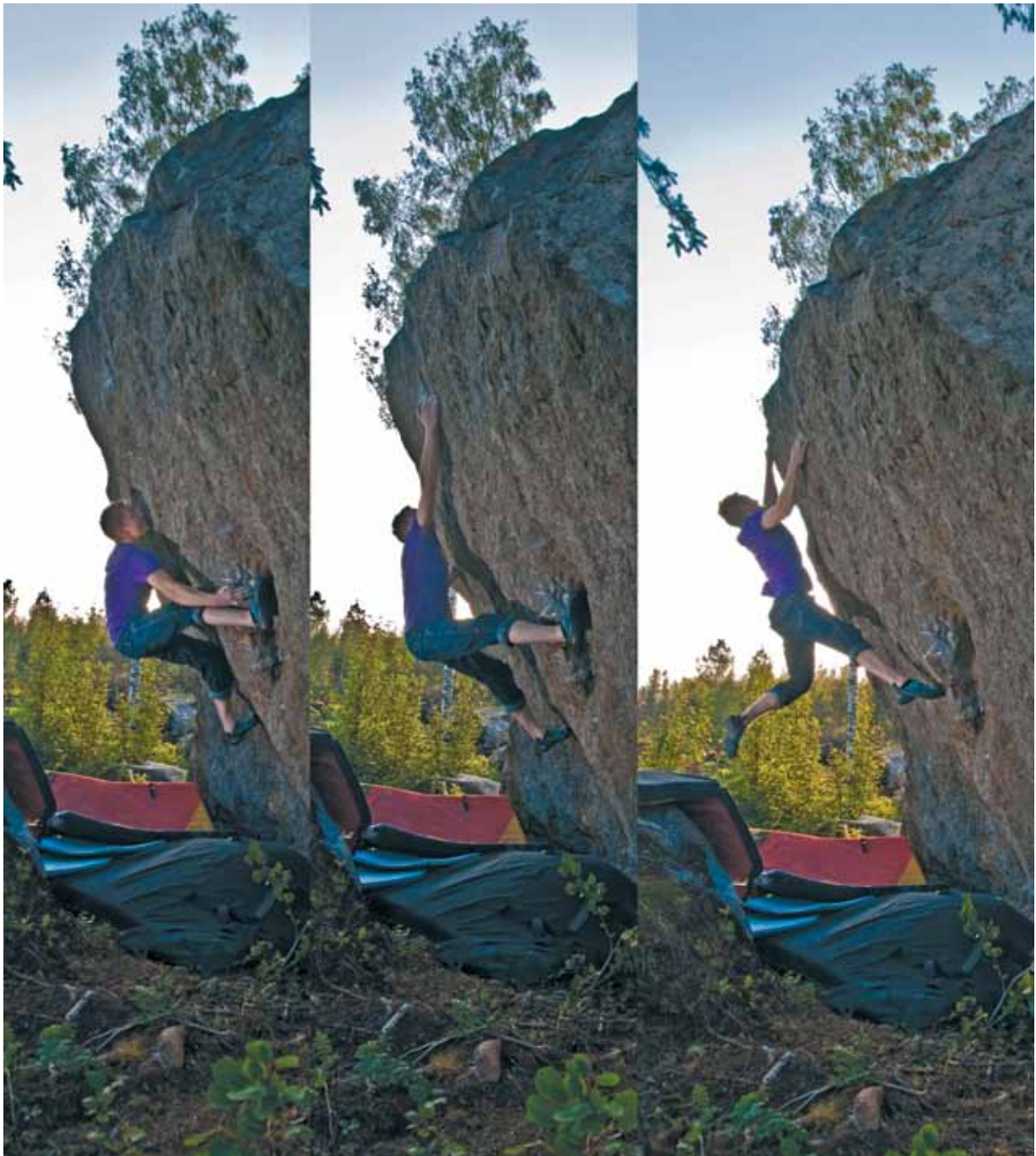
Anssi Leatikainen

Suomen graniitilla hyvin viihtyvä Griffin Whiteside toisti yhden Jyväskylän kruunujalokivistä Syyshämärä assis 8B muutamalla yrkällä.

Juha Immonen selfie, Kauklahti.

Niina Laatikainen

Anssi Laatikainen nasauttaa kruxisekvenssin ja samalla ensinousun Vaasassa Two Trick Pony 7C+ reittiin.

moln.fi

KIIPEILYMATKOJA!

ESPANJA • ALASKA • NEPAL • SKOTLANTI

Kiipeilykursseja **Itävallassa**

Multi-pitch-kurssi * Liidikurssi * Pelastuskurssi * Bigwall-kurssi * Köysisoolo-kurssi

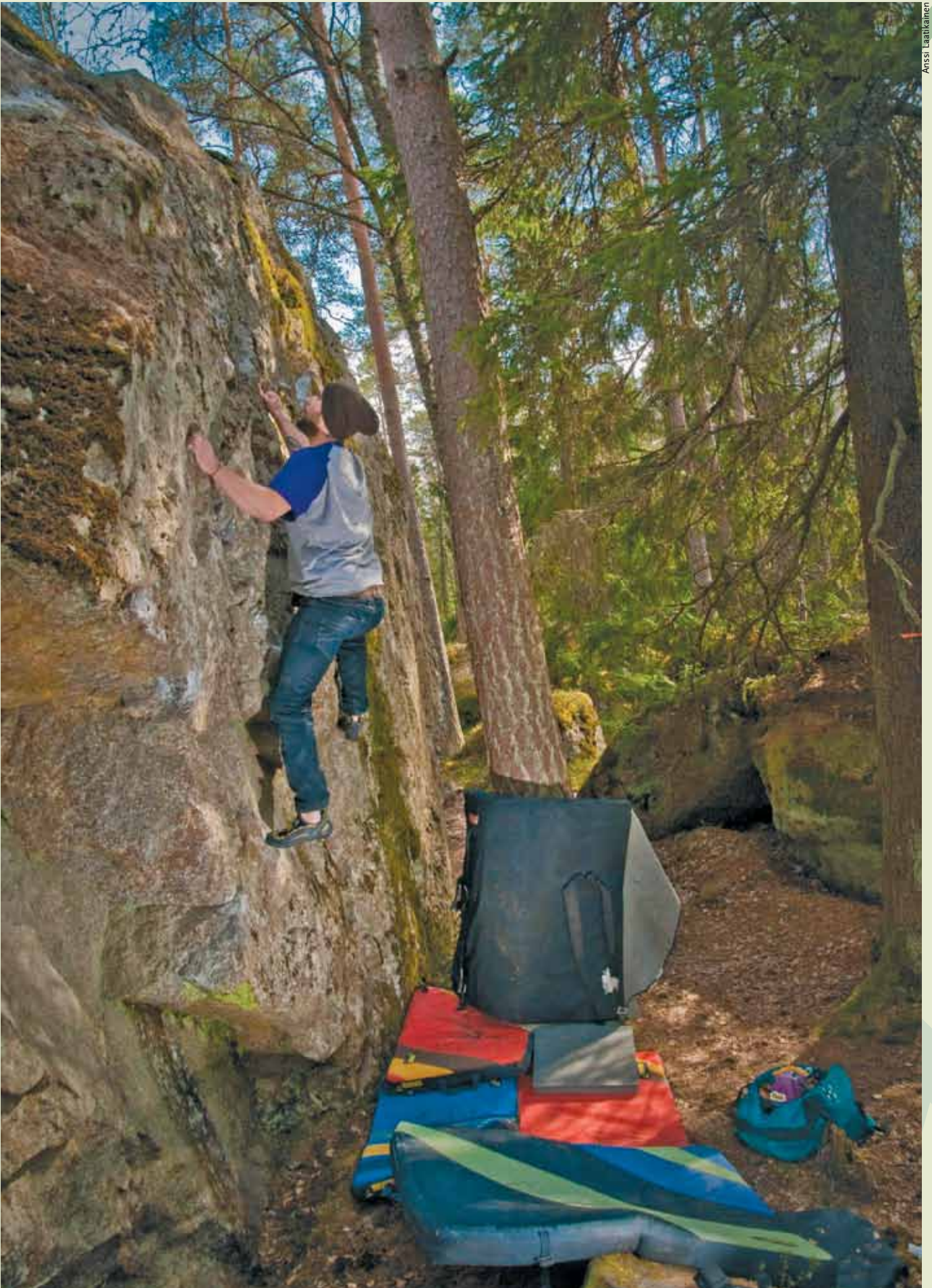
Wienin lähistöltä löytyy paljon laadukasta kiipeilyä; pultattuja reittejä on tuhansia. Alueella on paljon yhden köydenpituuden sporttikiipeilyä, mutta myös erittäin pitkiä, jopa 600-metrisiä turvallisesti pultattuja reittejä. Reittien vaikeudet vaihtelevat 3-9a:n väliltä, joten kaikille löytyy varmasti tekemistä. Talvella jääputouksia löytyy WI 3-WI 6+ :n väliltä. Myös pultattua mixtaa löytyy M4:sta aina M10:n kattoihin asti.

Itävalta on myös kelien puolesta hyvä matkakohde. Aurinko todennäköisesti paistaa, ja sateen sattuessa kuivaa kalkkikiveä ei yleensä tarvitse seuraavaa laaksoa kauempaa etsiä. Keskikesällä kylmempää ilmaa löytyy korkeammalta vuorilta sekä pohjoisseiniltä, ja vastaavasti talvella voi kiivetä vapaasti laaksoissa ja eteläseinillä.

Lisätietoja osoitteesta Korosuo.com tai saku@korosuo.com, kuvia alueelta löytyy osoitteesta Haukkari.net.

KOROSUO.COM

Homo-nazi-jugend, 6A, kiipeilijänä Seppo Kale Lampela. Sää suosii ja t-paidalla tarkenee.

Vähän erilainen vappu

BOULDERFESTIT 2015 VAASASSA

Teksti Merja Mettänen

Torstai-iltana nousivat Vaasan Runsoriin ensimmäiset teltat, malttamattomimmat tulivat jo pelipaikoille. Osa teltoista pystytettiin aluksi väärin päin, mutta se ei menoa hidastanut. Suomen kiipeilyn historian ensimmäiset BoulderFestit olivat aluillaan.

Tapahtumaa oli suunniteltu ja fiilistelty kauan, mutta haaveiltu ja odotettu on vielä kauemmin. Johannes Sumuvuoren mukaan siitä asti, kun Vaasassa on alettu kiipeilemään.

Perjantaina, vappupäivänä, väkeä saapui heti aamutuimaan ja ripotellen koko päivän ajan. Kaksi toistetuinta kysymystä kuuluivat: minne teltan saa kasata ja mistä pääsee kiville. Teltta pystyyn, pädi selkään ja peltojen välistä kohti lohkareita.

Sumuvuori antoi alkuopastukset ja muistutti kaikkia saapumaan Korkeajännitykselle viideksi, kun Festit saavat siunauksensa Jari Kosken pitämällä Vuorisaarnalla.

Niina Laatikainen

Bouldersaarna – ”ja kansa kerääntyi Korkeajännitykselle kuuntelemaan Koskea, sillä hän puhui ja opetti heitä”.

Anniina Pakkasmaa

Barnabas Plomlund, 5, kiipeilijänä Herra X. Yksi kiipee, muut seisoo?

Ylhäällä: Hektor kertaa kaksi - jaksaa tsempata.
Alhaalla: Lätkykahvit pädeillä ruuhkaisella Vaasan torilla.

Kosken johdolla lausuttiin tietysti myös rukous kiipeilijöiden tyyliin, pyydettiin hyviä kitkoja, vahvoja nousuja ja tiesmitä muuta. Raikuvien aplodien kera alettiin viimeistään kiipeilyhommiin.

Kiipeilijöitä oli kaiken tasoisia ja jokaista tsempattiin, neuvottiin ja spotattiin, ikään ja sukupuoleen katsomatta. Meininki oli hyvä ja suoritusten laatu kova, jokaiselle omalla tasollaan.

Vuorisaarnan jälkeen, sormien nahan mahdollisesti jo hieman kuluttua, kiipeilylle oli tarjolla myös toinen vaihtoehto. Leirintäalueella järjestettiin ackrojoogaa, jossa nähtiin mitä huikkeitä lentokoneita ja muita suoritteita. Illan pimetessä laitettiin jo grilliä tulille ja majoittajat viihdyttivät itseään mitä moninaisimmin keinoin. Ainakin leirintäalueen keskellä olevaa murikkaa valloitettiin mitä erikoisimmin tyylein, taisi olla jo kiipeilykengät ja kädet ainakin eliminoitu. Omaperäisestä tyylistä herui mylviä kannustus.

Kivien valloitus ja valtava toppailu jatkui edelleen lauantaina — aina iltaan asti. Oli helppoja nousuja ja haastellisia vääntöjä, joita seurasi aina vaan isompi onnistumisen fiilis ja endorfiinipurkaus. Illalla kerääntyi kokoon kuulemaan Festien virallisempaa osuutta, Vaasan HighSportin puheenjohtajan Sami Järvimäen puhetta, jonka virallisuut-

Anniina Pakkasmaa Vanilla Coke, 6C, Festariasu sävy sävyyn päidin kanssa, toppaaminen taattu.

ta pehmitti pantomiiminen tulkkaus sujuvaksi "apinaksi". Eikä Festarit ole mitään ilman livemusiikkia, joten lavalle nousivat niin Koski ja kitara kuin myös Steen1 ja huikkea DJ Annunen tanssimuuveineen.

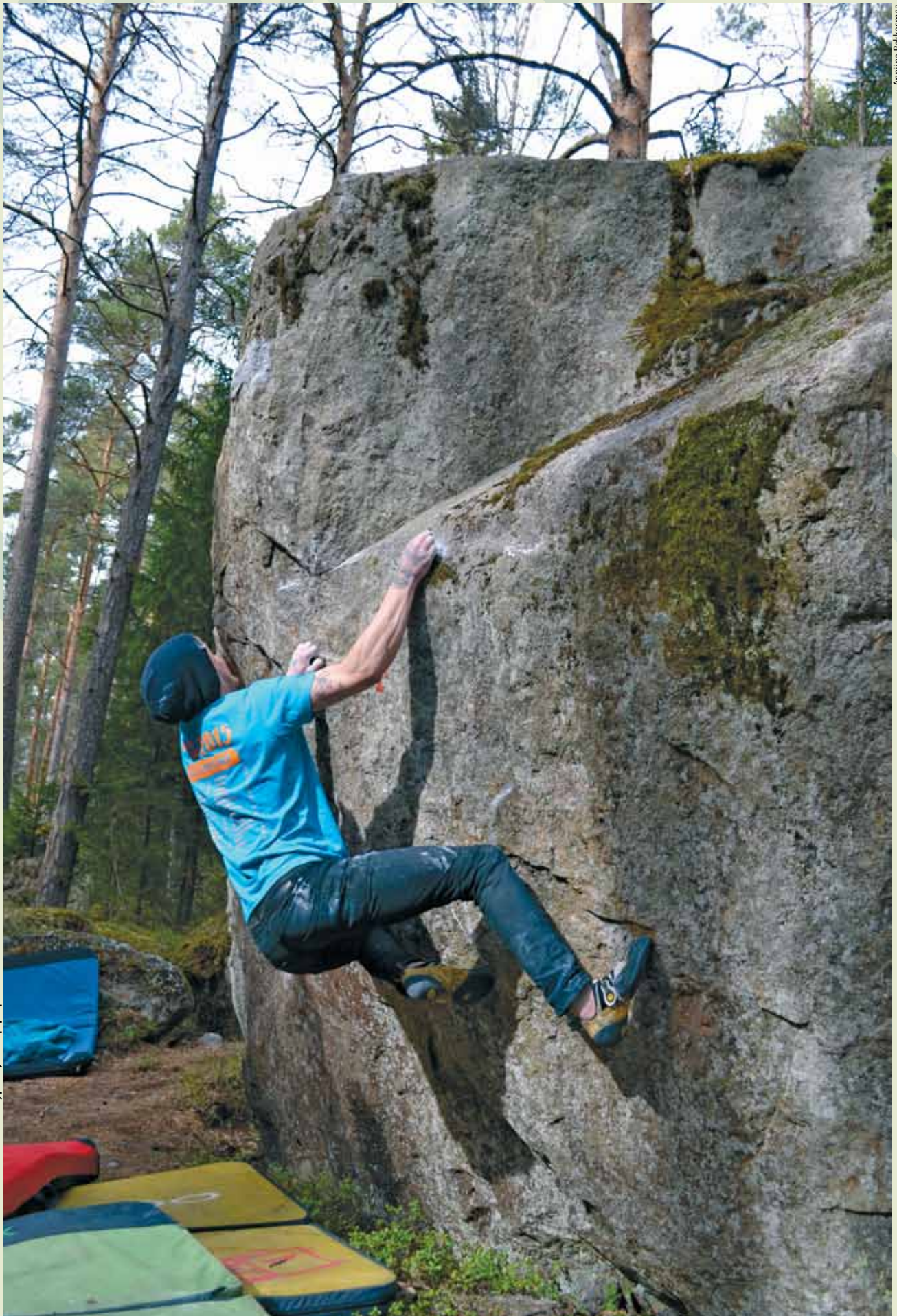
Jotta fiilis ei varmasti jäänyt keltään kylmäksi, lämpenivät myös sauna sekä palju, jonne taisi yhtäaikaan mahtua melkein liian monta kiipeilijää. Läheisyys, se ainakin lämmittää. Kuten kunnon festareilla, myös BoulderFesteillä vierailivat viranomaiset useampaankin otteeseen, kun tunnelma oli höyryävän kuuma ja suihkuhuoneen palohälytyn kävi kieroksilla. Mitään vakavaa ei siis sattunut.

Kaikki hyvä loppuu aikanaan, kuten myös ensimmäiset BoulderFestit. Klassinen lopetus Vaasan kiipeilyreissulle oli lätkykahvit torilla päiden päällä nautittuna, aivan keskustan ytimessä. Niihin maukkaisiin tunnelmiin loppui tämäkin viikonloppu, vaikka ahkerimmat taisivat suunnata vielä mankkailemaan sormiaan ja hiplaamaan graniittia.

Jos ensimmäiset BoulderFestit jäivät välistä, ei hätää: myös ensivuonna kerätään jengi kokoon Vaasaan. Ehkäpä tässä Suomi-kiipeilylle uusi perinne...

Lisää kuvia ja tunnelmia Instagramista @BoulderFest2015

Tuukka Peteri reitillä Nallen 7A. Boulderlyöpäri ja villapipo päässä.

KIPEILIJÄT PUOLUSTUSVOIMIEN URHEILUKOULUSSA

Teksti Eero Virtanen

Kesällä 2013 Anthony Gullsten osallistui urheilukoulun pääsykokeisiin hakeakseen samana syksynä alkavaan kesälajien saapumiserään. Kirjalliset kokeet ja fyysiset näytöt olivat pääsykoetesteissä erinomaista luokkaa. Haastattelussa Anthony kuitenkin ilmaisi olevansa epävarma siitä, kannattaisiko hänen tulla Lahteen, koska Urheilukoulu oli siirtymässä seuraavana vuonna Helsinkiin. Lopulta Anthony päätti hakea vasta Helsingissä palveluksensa aloittavaan saapumiserään seuraavana vuonna. Syksyn 2014 saapumiserään olikin hakemassa kaksi urheilukiipeilijää, kun Anthony'n lisäksi idän ihmeipoika Sami Koponen oli kesän pääsykokeissa mukana. Valintakollegion päätös oli kiipeilijöiden osalta yksimielinen ja herrat saapuivat Santahaminan portista sisälle raikkaan tuulisessa säässä syyskuun 29. päivänä.

Sami oli heti ensimmäisestä päivästä alkaen sotilaan olinen ja näköinen, kun taas Anthony'n pitkänä hulmuavat kiharat herättivät epäilyjä herran sitoutumisesta sotilaskuriin (niin upea kuin Andyn kiharapilvi onkin). Ensimmäiset viikot palveluksessa kuitenkin näyttivät molempien miesten olevan vahvasti sitoutuneita sekä sotilaskoulutukseen että urheiluvallmennukseen. Molemmat saivat rintaansa saapumiserän ensimmäisinä taistelijoina mestariluokan urheilumerkit Samin kiivetessä hopealle PM-boulder kisoissa Tukholmassa ja Anthony'n voittaessa leadin suomenmestaruuden.

Sami taisteluammunnassa joukkueen varajohtajana.

Eero Virtanen

Peruskoulutuskausi 29.9.–30.11. oli sotilaskoulutuspainotteinen ja lajiharjoittelua päästiin arkipäivisin tekemään vain muutamia kertoja. Silloinkaan treenit eivät aina kulkeneet optimaalisesti, koska palveluksen tuoma kokonaisrasitus alkoi selvästi painaa. Anthony huomasi joutuvansa tekemään dynaamisesti muuveja, joita aikaisemmin oli lukottanut. Sami koki, ettei saanut tehoja irti ja mietti jo hetkittäin, että vuosi menee urheilullisesti penkin alle. Sotilaskoulutuksessa miehet sen sijaan pärjäivät mallikelpoisesti. Peruskoulutuskaudella alokas Gullsten paukutteli saapumiserän kovimman tuloksen ampumataitotestissä, vaikka joukossa oli kolme luotilajien ampumaurheilijaa. Sotilaan peruskokeessa Anthony oli saapumiserän toiseksi paras. Myös Sami oli peruskoulutuskauden kärkipään taistelijoita.

Joulukuun puolenvälin tienoilla aliupseerikursilla (Sami) ja jääkäriinjalla (Anthony) urheiluvallmennuksen määrä kasvoi. Edelleen treeneissä oli kuitenkin hieman tukkoista. Tammikuun ja helmikuun vaihteeseen

Eero Virtanen

Andy sotilasurheiluliiton boulder kisoissa.

Mikko Niskanen

Vasemmalta urheilukoulun yliluutnantit Eero Virtanen ja John Seppälä sekä itse sankari Sami Mannerheim-ristin ritarien Ritarimalja sylissä, oikealla Kiipeilyliiton toiminnanjohtaja Jari Koski

Eero Virtanen

Urheilukoulun fysioterapeutti Sari Räsänen mukana lajitreeneissä karsimassa epäterveitä nivelkulmia.

sijoittuneelta Espanjan Albarracinin leiriltä eivät pojat mahtaneet ihmeitä odottaa, etenkin kun matkaan lähtö tapahtui suoraan taisteluumaharjoituksesta, jota vielä edelsi erittäin raskas Havukoe (koulutushaaramerkkikoe). Yllättäen kyseinen reissu jäi kuitenkin historiankirjoihin huimine suorituksineen lumipeitteisillä Espanjan bouldereilla. Vaikka kelit olivatkin haastavat, kiipesi Anthony käytännössä kaiken mitä alueelta löytyi. Samikin sai tikattua neljä 8A:ta ja tukun 7A-7C+ tason reittiä. Reissu olisi voinut jatkua pari päivää pidempäänkin, mutta soturit käskettiin osallistumaan Sotilasurheiluliiton boulderkilpailuun Lahden Yoga Rocksiiin. Kisojen vaikeimmista reiteistä vastasi Tero Järvinen, joten tasoa ja mielenkiintoa riitti. Näissä kahinoissa kaksoisvoitto oli tietenkin itsestäänselvyys, mutta Anthony'n suoritus hänen kiivetessä liki 40 reittiä 65 minuutissa hämmensi kansakilpailijat ja järjestäjät totaalisesti. Palkintojen jaosta herrat suuntasivat suoraan juna-asemalle ja matkustivat Ouluun boulderliigan osakilpailuun.

Helmikuussa Sami aloitti upseeriopintonsa Urheilukoulun omalla reserviupseerikurssilla. Samin hyvä asenne ja osaaminen näkyi kaikessa tekemisessä. Hän menestyi hyvin niin kokeissa, kuin sotaharjoituksissa. Kaikki merkit viittasivat siihen, että kyseessä oli yksi parhaista johtajista koko saapumiserässä. Anthony'n näytöt jääkäri-ilinalla jatkuivat myös erinomaisella tasolla. Ennen kotiutumistaan 12.3. Anthony ylennettiin korpraaliksi. Miehistölinjalta korpraaliylennyksen sai vain kaksi sotilasta. Anthony'n kotiutumisen jälkeiset suoritukset, joista King of Limbs 8B/+ flash ei ole vähäisin, antaa hyvän esimerkin siitä kuinka palveluksen Urheilukoulussa voi hoitaa esimerkiksi säilyttäen samalla urheilullisen tason maailman huipulla.

Anthony'n jokotiuduttua järjestettiin kiipeilyvalmennusleiri Espanjan Malagaan 25.3.–4.4. Leiri järjestettiin yhteistyössä Urheilukoulun ampujien ja golfareiden kanssa. Näin saatiin yhden urheilijan vahvuinen kiipeilylajiryhmä kustannustehokkaasti etelän lämpöön. Kiipeily tapahtui pääosin Desplomilandian varjoisilla sektoreilla kelien ollessa auringon puolella jo melko helteiset. Sami kiipesi viikossa viisi 8a tason reittiä (yksi 8a+) ja reissu oli muutenkin onnistunut lukuun ottamatta Poema de Rocan märkiä tufia, jotka estivät Shark Attacin lähettämisen.

Loppukevät ja kesä olivat urheilukomennusvoittoisia, vaikka toki sotilaskoulutuksen päivittäisharjoitukset jatkuivat läpi ajankohdan. Myös vaativa reserviupseerikurssin koeviikko osui kesäkuuhun. Palvelus huipentui elokuun lopun taisteluumaharjoitukseen ja syyskuun alun viimeiseen tiedusteluharjoitukseen, joissa Sami pääsi osoittamaan kykynsä johtajana ja taistelijana. Kenellekään Samin palvelusta lähempää seuranneelle ei ollut yllätys, kun vänrikki Koponen palkittiin saapumiseränsä parhaana sotilaana 10. syyskuuta järjestetyssä kotiutumisjuhlassa Santahaminassa.

URHEILUKOULU INFO

Urheilukoulu on nuorten huippu-urheilijoiden ja sotilasurheilijoiden valtakunnallinen valmennuskeskus, joka palvelee ammattiurheilijoita, Puolustusvoimien edustusvalmennusryhmiä sekä toimii ikäluokkansa parhaiden urheilijoiden varusmiespalveluspaikkana.

Puolustusvoimien Urheilukoulu toimii Kaartin jääkäriyrykmentissä Helsingissä. Kaartin jääkäriyrykmentissä palvelevat kaikki lajit pl. talvilajeista ampumahiihto, hiihtosuunnistus, lumilautailu, maastohiihto, mäkihyppy ja yhdistetyn hiihto, joiden urheilijat palvelevat Kainuun prikaatissa Kajaanisssa.

Urheilukouluun hakijoiden tulee edustaa kansallista nuorten tai yleisen sarjan huippua. Urheilulajin tulee olla olympialaisten tai MM-kilpailujen ohjelmassa. Valinnat suoritetaan eri lajien asiantuntijalausuntojen sekä psykologisten ja fyysisten testien tulosten perusteella.

Valmennuksen päämäärä ja tavoitteet

Urheilukoulun tavoitteena on urheiluvalmennuksella kasvat-
taa ja kehittää urheilijaa kokonaisvaltaisesti siten, että urheilija tottuu harjoitteluun, joka mahdollistaa etenemisen kansainväliselle huipulle. Osatavoitteena on, että varusmiehet jatkava nousujohteista urheilijan uraa varusmiespalveluksen aikana.

Urheiluvalmennuksen tavoitteena on varusmiesten fyysisten ja psyykkisten ominaisuuksien kehittyminen sekä henkinen kasvu varusmiespalveluksen aikana.

Urheiluvalmennus

Urheilukoulussa liikuntakasvatukseen on varattu koko palvelusajalle yhteensä 970 tuntia, josta urheiluvalmennuksen osuus on 832 tuntia. Tämän lisäksi tulee varusmiehen henkilökohtaiseen kilpailu- ja valmennussuunnitelmaan kuuluvat urheilukomennusvuorokaudet. Urheilukomennus on palvelusta, joka on tarkoitettu tukemaan varusmiehen henkilökohtaista valmentautumista ja kilpailutoimintaa. Urheilukoulussa palvelevilla varusmiehillä on mahdollisuus anoa 95 urheilukomennusvuorokautta (347 vrk palvelevilla) ja 45 urheilukomennusvuorokautta (165 vrk palvelevilla).

Hakeminen

Lokakuun saapumiserään hakevien kesälajien urheilijoiden, kuten urheilukiipeilijöiden on jätettävä hakemuksensa viimeistään 1.7. mennessä. Pääsykokeet järjestetään kaikkien kesälajien osalta Helsingissä Kaartin jääkäriyrykmentissä viikolla 30. Palveluksen aloitus on viikolla 42.

Hakeuduttaessa Urheilukouluun suorittamaan naisten vapaaehtoista asepalvelusta, on hakulomake toimitettava aluetoimiston kautta.

Hakulomakeen (hakulomake erikoisjoukkoihin) ja lisätietoja löydät osoitteesta mil.fi

lähde mil.fi

Hakemukset lähetetään osoitteella:

KAARTIN JÄÄKÄRIYRYKMENTTI
Urheilukoulu
PL 6, 00861 Helsinki

Pientä pintaremonttia

Teksti: Henri Grönholm

Eräänä kauniina kesäpäivänä OPM sanoi, että kohta olisi vähän jotain remonttihommia tiedossa. Patjan päällinen pitäisi vaihtaa ja sitten olisi vähän reikien porailua ja satiaisten ampumista. Muutaman päivän päästä Kaisa sanoi minulle, että lähdetään käymään tossa noin ja vei minut ulkokautta hallin toiseen päähän. Ovesta sisään kävellessäni näin läjä-päin patikkaa ja levyjä. Olli oli näppäränä "poikana" saanut jo runkoa vähän tehtyä ja levyä seinään. Tuomo oli kairannut ahkerasti levyihin reikiä ja ampunut sattereita. Kaisa oli tehnyt vähän ruokaa ja leiponut monen sortista evästä pakkasen täyteen: oli pullaa ja piirakkaa, kakkuja. Lämpimiä ruokia oli myös muutamia. Mietin, että kuinkahan paljon aikaa Kaisalla oli mahtanut vierähtää, kun hän teki kaikki ruoat? Ottaen huomioon, että kaikki ne tehtiin kotiuunilla ja pakkasen täy-tettiin monta kertaa. Pisteet Kaisalle.

Projektissa oli mukana myös monen näköistä puuhapeteä: oli putkimiestä, maalaria, lattian pinnoittajaa, sähköriä, LVI-heppua ja muutama lasiseppä.

Uuteen kauppaan tuli hieno lasiseinä ja se saatiin asennettua aika nopeesti paikalleen.

Uutta seinää tulossa.

Kaisa Rajala

Näppärästäihän se kävi, mutta oli tapahtunut jokin sekaannus, kun seinässä oli metrin verran liikaa pituutta. Lasimestarit saivat fiksattua asian aika nopeasti ja lopputulos oli täydellinen. Muut alojensa expertit raksivat vähän vessoja, lamppuja, seiniä, mitä mil-loinkin..

Väijyin pari viikkoa hallilla ja Olli nikkaroi seinän toisella puolella runkoja ja levyjä seinään. Olli sai tehtyä kaikki seinäprofiilit vaivattomasti valmiiksi. Patjakuormakin saapui paikalle ja voin kertoa, että se täysperävaunurekan tyhjennys kävi ihan työstä kun Ollin kanssa se tyhjennettiin. Patjat oli pakattu niin että yhdessä paketissa oli 2 palikkaa, mikä toi vähän lisäpainoa.. treenistä kävi..

Seuraavaksi saapuikin sitten Ikean kuorma. Parin mutkan kautta kuorma pääsi kuin pääsikin oikeaan osoitteeseen ja siitä alkoi uuden keittiön askartelu. Onneksi kaikki tavarat ei tullut mitä oli tilattu, koska homma olisi muuten ollut ihan liian helppoa.. Muutama Ikea-reissu lisää ja alkoi olemaan kaupan puolella tiskit ja hyllyt kasattuina.

Kauppa oli suurinpiirtein valmis (enää puutui loput) ja sitten alkoi vanhan puolen patjanpäällisen vaihto. Vanha päällinen saatiin pois ja muutama vanha vaahtomuovipalikka uusittiin ja sen jälkeen alettiin asentamaan uutta pintaa patjalle. Olli oli palkannut veljenpojan kesätöihin ja saatiin asennettua uusi päällinen yllättävän nopeasti. Uusi päällinen tuntui

Sami testaa.

Sauli Rimpiläinen

Matti Siiminen

aluksi hieman kovalta, mutta nyt kun siihen on tottunut, se on kyllä täydellinen.

Sen jälkeen alkoi uuden puolen maalausoperaatio. Ajelin nosturilla Picasson lailla maalaten seinien yläosat pikkutelalla, jotta voitaisiin sitten syksymmällä vetää isolla telalla niin, että katossa ei olisi mitään epämääräisiä maaliroiskeita. Maalailtiin siinä yksi kevyt kerros seinille ennen kuin ruvettiin telamaan lakkia seinille ja ruiskuttamaan hiekkaa.

Kaisa soitti minulle, että huomenna pitäisi mennä ostelemaan mööpeleitä Gigantista, joten tuutko aamulla hallille niin lähdetään liikenteeseen. Hallille päästyäni vetelin aamupalaksi vähän Kaisan rahkapiirakkaa ja Kaisa kertoi, että he olivat Ollin kanssa varanneet silmä lääkäriajan minulle... Pohdin, että eipä tainnut mennä minun maalausprokkis ihan putkeen. Gigantin-reissun jälkeen sitten lääkäriin ihmettelemään silmien kuntoa: yleisnäkö oli hyvä, mutta taittovikaa oli niin paljon että näköä haittasi. Sankoja valitessa Kaisa sanoi, että ota mitä haluat hän kuittaa ne sitten.. Iso kiitos Kaisalle ja Ollille!

Nyt kun näkö ja ulkonäkö oli balanssissa kes-

kenään niin homma jatkui. Olli ja Markus hoitivat lakat ja hiekat hallin seinille ja sen jälkeen seinistä hiottiin suurin terävyys pois. Maalitehtaalta oli saapunut myös yksi jokeripönttö, mikä oli väriltään jotain ihan muuta kuin piti. Vaikka se ehdittiinkin sinne seinille levittämään, niin pienen sutimisen jälkeen lopputulos oli bueno. Vielä piti imuroida joka ikisestä pultinreiästä hiekat pois. Olli vielä maalasi vähän taidetta seinään ja se oli siinä – seinät olivat valmiina.

Hallia väijyessäni Olli rupesi painimaan uuden puolen patjan kanssa ja sai sen hienosti tehtyä. Pintamateriaalin asentamisessa oli kuulemma tullut hiki, kun patjan päällistä piti vähän ujuttaa seinän alle. Vaahtomuovi itsessään loi vähän kitkaa ja sitten se seinän hiekkapinta toi myös lisähaastetta projektiin. Valmiiksi tuli kuitenkin.

Kauppaprojekti jatkui inventaarion merkeissä. Laskettiin Joonaksen kanssa vähän tavarann määriä ja saatiin se suurinpiirtein oikein hoidettuaakin. Jossain vaiheessa piti taas käydä Ikeassa hakemassa vähän laatikkoa ja muuta sälää.

Seuraavana päivänä oli tavarann siirtoa uuteen kauppaan ja uuden varaston järjestelyä – niin

ja tietty ikeaa ja puutarhakalustekauppaa.

Uudesta kaupasta tuli hieno ja kaikki saatiin tehtyä. Enää oli jäljellä kisareittien tekoa ja siivousta, jotta hallin avajaisissa olisi kaikki valmiina.

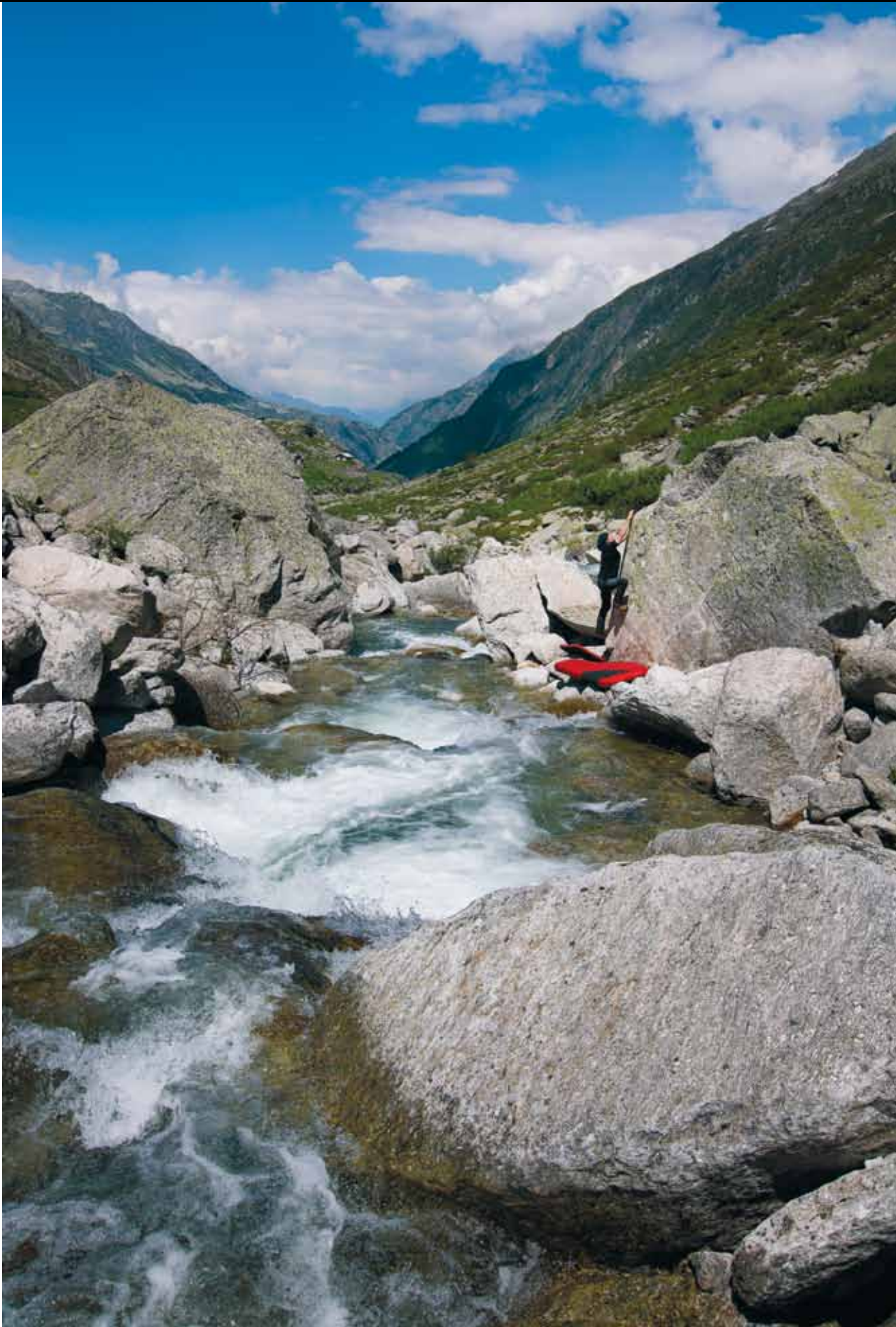
Perjantai-aamusta Tomi oli saapunut paikalle tekemään reittejä ja kun ilta-päivästä saavuivat itse paikalle, Olli, Tomi ja Joonas olivat taiteilleet aikamoisia klassikoita seinille. Saatiin tehtyä ja kiivettyä noin 62 reit-tiä ja tulihan siinä näytettyä Ollille ja Tomille parit muuvit. Vielä siivottiin otteet pois ja laitettiin halli tai hallit kuntoon avajaisia varten.

Aamulla oli vielä jotain pientä siistimistä ja sitten mainoskuvasesiot. Kello läheni 12 ja kansaa alkoi saapumaan paikalle. Kaarin hoiti tarjoilupuolen: vähän kakkua ja piirakkaa. Kisat menivät hyvin ja siellä nähtiin sankarillisia suorituksia yksi toisensa jälkeen. Kivaa oli!

Tässä oli tällainen tiivistetty versio Boulder-tehtaan pienestä pintaremontista. Tästä olisi voinut kirjoittaa vaikka kirjan. Seinäneiliöt lähes tuplaantuivat. Aikaa ja työtunteja siihen meni aika paljon, mutta kun lopputulosta katselee, niin olihan se sen arvoista.

Galleria

Galleria julkaistaan jokaisessa kiipeilylehdessä. Lähetä omat täysosumasi Kiipeilylehteen osoitteeseen: jari.koski@climbing.fi

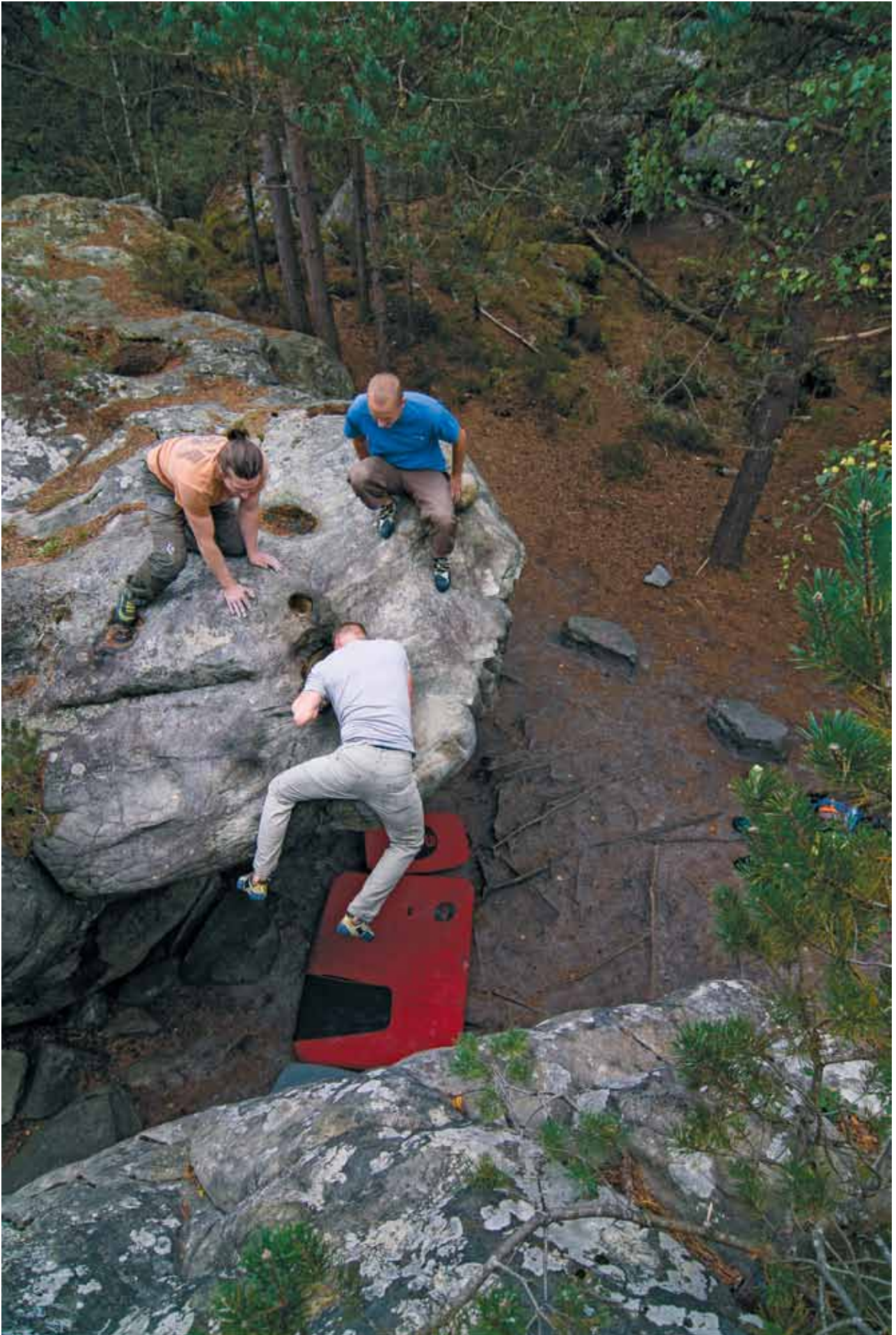
Samuli Hemminki Nimitön 6A, Gotthardpass, Sveitsi. Kuva: Tomi Lindroos.

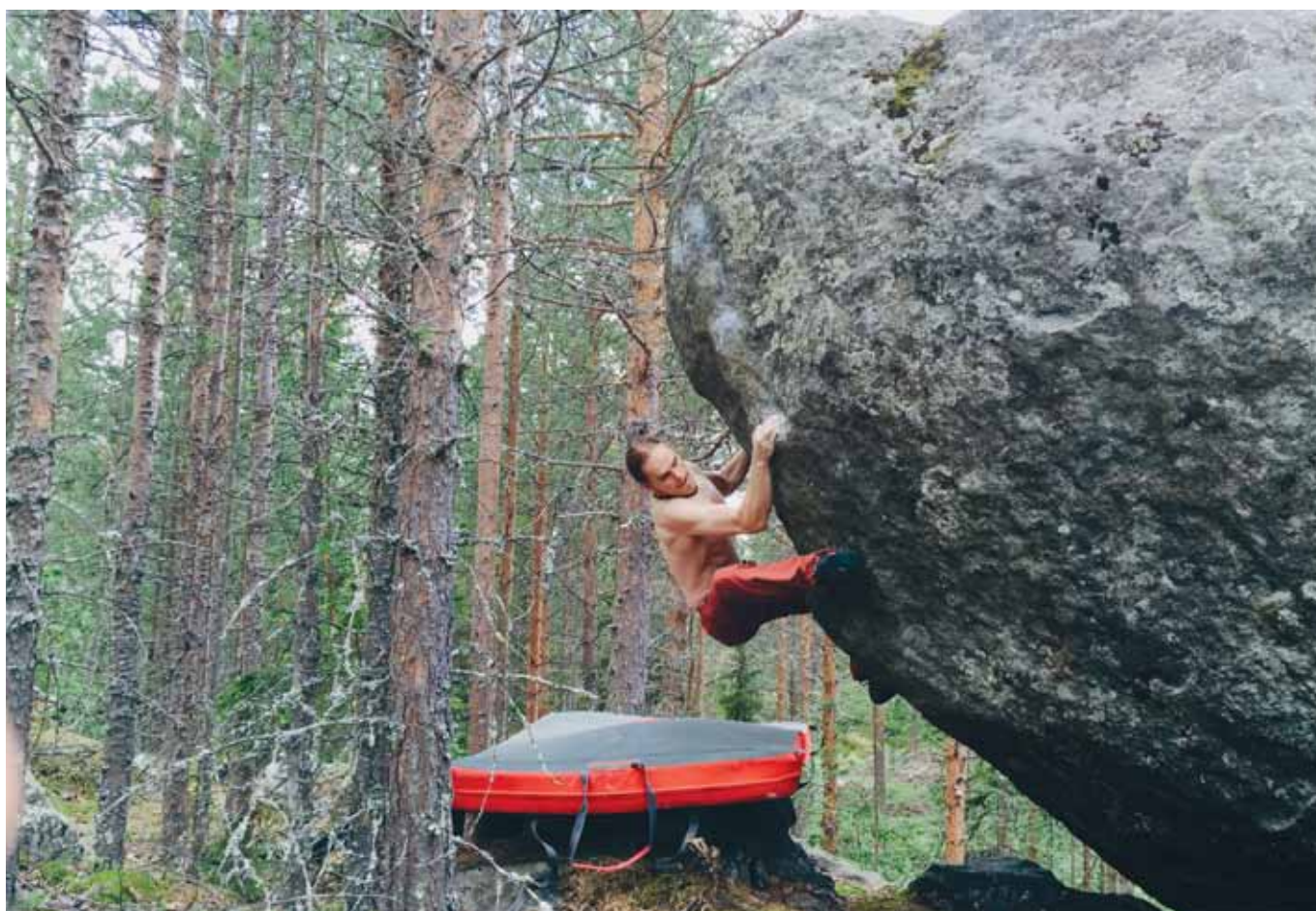
Kirsi Kauko Presten boulders, Lofootit, Norja. Kuva: Marko Kauko.

Juha Immonen, Teräsmies/Mellunmäki. Kuva: Pekka Vesanen.

Jari Miettinen mantteloï, muut kannustavat. Reitti: La Selle Gauche, 6A, Gorge aux Châts, Fontainebleau. Kuva Tomi Lindroos.

Sami ja Nambla 8a flash, Hiidenkirnut, Rovaniemi. Kuva: Siiri Romppainen,

SKIEXPO

HANKI.. ELÄMÄ. 30.10.-1.11.2015
MESSUKESKUS

**ENEMMÄN
HIIHTOKESKUKSIA,
SUKSIMERKKEJÄ, MAASTO-
HIIHTOA JA ELÄMYKSIÄ!**

LASKETTELU

HIIHTO

TALVIMATKAILU

KAMAPÖRSSI

Ensilumille pääsee pyhäinpäivän viikonloppuna Pohjoismaiden suurimmilta talviurheilumessuilta!

Tapaa laskijoita, hanki parhaat uutuusvarusteet, vertaile monoja ja suksimerkkejä, tutustu hiihtokeskuksiin ja tee löytöjä kamapörsseistä. skiexpo.fi * facebook.com/skiexpo * [#skiexpo](https://twitter.com/skiexpo)

Avoinna: pe 12-20, la 9-19, su 10-17. **Liput edullisemmin ennakkoon verkkokaupasta 29.10. asti:**
15/9 €, shop.messukeskus.com. Liput tapahtuman aikaan verkkokaupasta ja kassoilta 18/11 €.

Samalla lipulla myös

board
expo

LATKA & SABA EXPO

DIGIEXPO

Lataa mobiiliapplikaatio. Tutustu kätevästi messuihin ja tee oma muistilistasi. www.messukeskus.com/mobiili

Messukeskus

Arc'teryx Alpine Academy 2015

Teksti ja kuvat Hendrik Morkel

Arc'teryxin Alpine Academy tarjosi jännittäviä uusia klinikoita Bigwall-kiipeilystä, hiihtovuorikiipeilystä ja jäätikkömatkailusta paljon pidettyjen normiklinikoiden, kuten yleinen vuorikiipeily, edistyneet alppikiipeilytekniikat, kallio- ja jääkiipeily, yöllisen valokuvauksen

ja bivakin lisäksi. Kaikki ainekset hienoon viikonloppuun on kasassa, kun mukaan lisätään urheilijat ja oppaat, joiden kanssa oppii uusia tekniikoita – siitäkin huolimatta, että sää kyseisenä kesäkuun viikonloppuna oli valikoitu sekoitus aurinkoa, sadetta, lunta, ukkostta ja salamointia.

Arc'teryxin Academy oli tänä vuonna pienempi ja vaativimmat kurssit pidettiin maksimissaan kolmen ihmisen kesken. Tämä paransi turvallisuutta ja oppimisen vaikuttavuutta vuorella ja salli osallistujien ja oppaiden tehdä klassisia nousuja, kuten Arête des Cosmiques, joista jäi muistorikkaita koke-

muksia. Tänä vuonna oli uutta myös siivouspäivä, jona Arc'teryxin urheilijat, oppaat ja osallistujat siivosivat vuoria torstaiamuna.

Mutta monet kovasti pidetyt asiat pysyivät samoina: mahdollisuus lainata välineitä klinikoille Petzliltä, Scarpalta ja Arc'teryxiltä, ilmainen seminaariyö perjantaina ja elokuvayö lauantaina, kuten myös Parcour, missä sai ommella oman GoreTex-kankaaisen varustesäkin, testata erilaisia kuivamuoniam LYO Foodilta, ja saattoipa voittoa makeita kama-palkintojakin. Marc-André Leclerc ja hänen tyttöystävänsä Brett Harrington vangitsivat

yleisönsä huomion lauantain elokuvayönä kertoessaan vapaasoloistaan Cerro Torrella (Corkscrew Link-up) ja Aguja Saint-Exupery'llä (Chiaro di Luna), kun taas Will Gadd psyykkasi yleisöä jääkiipeilyyn ja näytti elokuvansa "Frozen Titans".

Olin onnekas sunnuntaina voidessani liittyä Bigwall-klinikalle ja nautin joka hetkestä. Klinikalla oli neljä erilaista pistettä, joissa oppi eri puolia bigwall-kiipeilyä. Leclerc opetti jumarointia, Pesche Wütrich Sveitsistä näytti meille teknisen kiipeilyn hienouksia – kiehtova tapa kiivetä, mutta

ei todellakaan nopeudesta nauttiville. Paul McSorley selitti kuinka pystyttää Portaledge ja pitää leirinsä siistinä – ja myös miten käydään vessassa, kun roikkuu 600 metriä maanpinnan yläpuolella!

Viikonloppu oli mahtava monine onnellisine asiakkaineen, oppaineen ja urheilijoineen, ja nyt onkin vain aika odottaa innolla vuoden 2016 Arc'teryxin Alpine Academyä. Tarkkaille osoitetta www.arcteryxacademy.com saadaksesi lisäinfoa.

MOUNT ELBRUS

Euroopan mantereen katolla

Lähtöpäivä: Seison aamuvarhaisella Helsinki-Vantaan lentokentällä ja hypistelen hermostuneesti rinkkani remmejä. Tässä sitä nyt ollaan. Lähdössä yksin sille ihkaensimmäiselle vuorireissulleni. Takana on vuoden päivät jatkunut tiukka treeniohjelma sekä kuntokuuri. Malminkartanon täytemäen portaat ja ne kymmenet ja taas kymmenet rinkankantotreenit ovat takanapäin.

Olemme sopineet tapaavamme Mandala Travelin oppaan Tommi Laitervon sekä muun seurueen kanssa R-kioskin kulmalla. Kioskin ulkopuolella pönöttävässä penkkirivistössä istuu vähintäänkin yhtä hermostuneen oloinen mies, joka jauhaa taukoamatta purukumia. Uskallan lähestyä ja mies esittäytyy Tapani Puhakaksi, samalle reissulle lähtijäksi. Pian loputkin retkikunnastamme saapuvat paikalle: jo aikaisemmin Mandalan toimistolla tapaamani iloinen ja aurinkoinen Jarkko Saastamoinen sekä jo kymmenettä vuotta Jarkon kanssa vuoriretkiä kokenut matkakaveri Jarmo Hovinen. Viimeisenä vaan ei vähäisimpänä seurueeseen liitty

Jouni Vidqvist. Sekä tietysti suomalaisesta matkatoimistostamme Mandala Travelista matkanjohtaja Tommi.

Hetken tunnen itseni kovin pieneksi riskien ja pitkien miesten seurueessa. Jep, olen retkikuntamme ainoa naisvahvistus. Metrija kuusi-kymmentä hattu päässä, alle viidenkymmen kilon varrella varustettuna. Jarmo auttaa minua säätämään rinkaani matkatavaralappuja. Minua nolostuttaa pienen hetken tunarointini. Enhän ole reissanut oikeastaan missään viimeiseen kymmeneen vuoteen. Koko lentokenttäetiketti on minulle suorastaan hepreaa. Alkumuodollisuuksien ja checkinin

Iltatunnelmia ja maisemia perusleirissä. Kuvankaunis Kaukasusvuoristo.

jälkeen siirrymme lentäkentän kahvioon tutustumaan toisiimme paremmin. Kerromme hieman itsestämme ja vuorikokemuksistamme, joita minulla on lähtötilanteessa tasan nolla. Kaikki muut retkikuntamme jäsenet ovat joko muutoin reissanneet vuoristossa tai jo huiputtaneet useita mäkiä ennen Kaukasukselle lähtöä.

Soitellen siis sotaan jälleen kerran. Kuten oikeastaan koko kiipeilyharrastukseni aloitus reipas puolitoista vuotta takaperin. Ei ole kuulemma kovinkaan yleistä kiipeilypiireissä aloittaa lajia jääkiipeilyllä. Noh, siitä hieman tuonnempaa lisää.

Lentojen ja välilaskujen sujuessa mukavasti saavumme lauantai-iltapäivällä Mineraly Vodyn kuoppaiselle lentokentälle. Siellä meitä vastassa on paikallisoppaamme Alex Mountainguide Russia yhtiöstä. Alex ja paikallinen autokuski johdattaisivat meidät hotelliimme ja vuoristokyläämme Terskoliin illaksi. Saammekin pian tuntumaa venäläiseen autoilu- ja liikennekulttuuriin pienen pakettiautomme sinkoilla sata lasissa pitkin maanteitä.

Sääntö numero yksi: Venäjällä nopeusrajoitus on se kuinka paljon auto kulkee. Sääntö numero kaksi: jos kaistoja ei ole tarpeeksi tai edessä on este, niin tehdään uusi kaista tai vaikka kolme ja se este kierretään. Sääntö numero kolme: se menee joka ehtii. Tai se jolla nyt vaan on se iso auto.

Unohdan pian kuitenkin hiuksianostattavan vauhtimme kun lumoudun katsomaan auton ikkunasta avautuvia maisemia. Siellä sitä nyt on. Vuoristoa. Reippaan kolmen tunnin vuoristohurjastelun jälkeen saavumme vihdoinkin iltahämärissä noin 2000 metrin korkeudes-

Paikallisia kiipeilijöitä vuoren rinteillä.

sa sijaitsevaan Terskoliin. Hotellimme on pieni, mutta siisti. Rakennus on suhteellisen uusi ja paikallisen opasyhtiön yhteistyökumppani.

Vietyämme tavaramme huoneisiimme keräännymme alakertaan yhteiselle illalliselle. Kaikki päivän ruokailutahat kuuluvat matkaohjelmaan ja näin ollen lämmin ruoka odottaakin meitä jo valmiina pöydissä. Seurueeseemme liittyy nyt myös varsinaiseen Elbrus-tiimimme kuuluva paikallisopas ja vuorikiipeilijä Nickolay Cherniy.

Vanhan ja arvokkaan oloinen herrasmies istuu vaiteliaana pöydän päässä. Käymme yhdessä läpi tulevaa ohjelmaa. Tommi kertoi-

lee hieman tulevista päivistä ja tunnelma on varsin rento. Tuhdin illallisen jälkeen vetäydymme huoneisiimme valmistautumaan.

Seuraavana päivänä koittaisi ensimmäinen aklimatisaatiopatikointimme läheiselle Cheget-vuorelle. Katselen huoneen ikkunasta avautuvaa maisemaa. Pilkkopimeää, mutta kaiken hämäryyden keskeltä kykenen hahmottamaan vuoriston silhuetit. Nukahdan hieman rauhattomaan uneen. Pohdin potentiaalista vuoristotautia ja sitä miten kroppani reagoisi ohueen ilmaan hieman ylempänä.

Aklimatisaatiopatikointia.

Maisemia Terskolin kylästä.

Päivä 2:

Seuuraava päivä valkenee lämpimänä ja aurinkoisena. Jo aamukymmenen aikaan ilma suorastaan väreilee kuumana ja helteisenä. Seisomme hotellin pihalla valmiina päivän patikointiin. Nickolay ottaa letkan keulan ja lähdemme kulkemaan pitkin kylämme päätieta.

Nyt päivänvalossa pikkuruinen Terskol näyttyy kokonaisuudessaan. Siellä täällä kuopasta asfalttietä kävelee laiskanlaisesti lehmiä, teiden varsia täyttävät erilaiset betoni- ja peltihökkkelit. On isompaa taloa ja pientä taloa; uutta ja vanhaa sekaisin. Paljon unohdettuja rakennustyömaita ja keskenjääneitä rakennuksia. Hämmäntäviä vuoribanderolleja siellä täällä.

Pian poikkeamme pienelle metsäpolulle ja matkamme jatkuu joenylityksen jälkeen kohti Chegetin toria, joka sijaitsee aivan patikoitavan vuoremme juurella. Saavumme pian valtavalle toriaukealle josta avautuu huikeat maisemat vuoristoon. Mäen kupeesta lähtevät hiihtohissit ylemmälle rinteelle. Mutta hissimatkan sijaan valitsemme jalkapitikan kohti ylärinteitä. Nickolay kulkee retkikuntamme keulilla. Ikäähän herralla on kunnioitettavat 76 vuotta, mutta kovin reippaalta tuntuu paikallisoppaamme askellus muun ryhmän rämpiessä kivistä rinnettä kaukana perässä, hikikarpaloiden valuessa pitkin otsapenkereitä.

Helle ei anna armoa ja saan tämän tästä pysähdellä tankkaamaan nestettä. Lämpöä on lähes 30 asteen verran. Tuntuu, että taaperan todella hitaas-

ti. Suorastaan etanavahtia. Itse kun en ole todellakaan mikään kesäkauden kestävyysurheilijatyyppe. Oikeastaan viikottaisia juoksu-lenkkejäkin tehdessäni nautin enemmän kirkasta pakkaspäivästä kuin kesäkuumasta. Siis mitä kovempi pakkas, sen parempi. Mutta Tommin ohjeesta keskityn pitämään sykkeeni jatkuvasti matalana vaikka se tarkoittaakin lähinnä täi tervassa -tyyppistä ylöspäin liikehdintää. Matalien sykkeiden kun pitäisi olla hyödyksi korkeampaan ilmaan sopeutuessa.

Päätän ottaa neuvosta vaarin. Hiljaa mielestäni kiitän myös jokaista Malminkartanossa tekemääni helteistä porrastreeniä. Jalat tuntuvat jaksavan hyvin yhäti jyrkkenevää hiekkarinnettä. Aina kun tunnen hengästävänä, otan taas asteen verran rauhallisemmin.

Taaperrettuamme 3100 metrin korkeuteen pidämme pienen evästaun ja ihailimme edessämme levittäytyvän Kaukasusvuoriston kauneutta. Nyt myös pääkohteemme Mt. Elbrus pilkottaa horisontissa ensimmäistä kertaa. Katsomme hymyillen toisiamme. Siellä se nyt on. Vasten kirkkaansinistä taivasta kohoaa kaksi varsin tasaisen oloista lumihuippua. Tuonne sitä sitten oltaiisiin kohta kapuamassa.

Pienen lepo- ja evästaun jälkeen on aika palata takaisin päin ja alas laaksoon. Paluumatkastamme tuleekin varsin mielenkiintoinen Nickolayn ehdottaessa rinteellä kulkevien hiihtohissien käyttöä laskeutumiseen aikamme sekä voimiemme säästämiseksi. Ja ennenkuin ehdimme esittää vastalauseita

ovat ruplat vaihtaneet omistajaa ja huomaan seisovani huteralla puukorokkeella päiväreppu kainalossa ikivanhan ja ruosteisen hiihtohissin tuolin kitistessä ja lähestyessä takapuoltani. ”Istutte siihen vaan reippaasti”, Tommi huikkaa rohkaisevasti hissilaiturilta.

Vieressäni seisova Jouni näyttää vähintäänkin kalpealta ja toteaa, että on ehkä parasta olla katsomatta alas. Ei muuta kuin natisen tuolihiissin kyytiin. Kyyti on kuin onkin yllättävän tasaista ja pian nautimme matkasta sekä korkeudesta. Pääsemme koko tiimi ehjänä alas ja päivän patikka on tehty. Kiertelemme hetken paikallistoja kotiin vietäväksi ja kerään myös pientä purtavaa perusleiriin siirtymistä varten.

Pian hotellilla saan jälleen tuta venäläisestä ruokakulttuurista. Olen jo edellisenä iltana pistänyt merkille, että paikallinen ruoka on enemmänkin kuin erittäin hyvää ja sitä syödään myös erittäin paljon. Mutta nyt hotellin emännän kantaessa jo kolmatta lämmintä ateriaa eteeni samalla illallisella nostan kypäläni pystyyn antautumisen merkiksi.

Taaas yksi seikkailuntäyteinen päivä on takana ja vetäydymme kukin jälleen omille tahoillemme valmistautumaan seuraavaan päivään ja perusleiriin nousuun. Huomenna pääsisimme vihdoin pääkallopai-kalle.

Keli alkaa vihdoinkin helpottamaan.

Päivä 3:

Kolmas aamu Terskolissa valkenee. Herään pirteänä eikä kroppani anna mitään merkkiä edellisen päivän aklimatisaationoususta. Olo on sekä hyvä että palautunut. Aamu alkaa jälleen varsin tukevalla aamiaisella, jonka jälkeen kannamme kaikki tavaramme hotellin pihalle. Pian pihaan kaartaakin jättimäinen lava-auto, jonka kyytiin paikalliset lastaavat useamman retkikunnan, myös meidän tavarat.

Itse pakkaudumme jälleen minibussiin, joka lähtee tuttuun tyyliin nasta laudassa pitkin kapeita vuoristoteitä väistellen milloin keskellä tietä seisovia lehmiä, milloin hieman hitaampia nelipyöräisiä moottorikulkuneuvoja.

Saavummekin pian Mt. Elbrusin juurille, josta lähtevät valtavat kaapelihissit ylemmälle rinteeseen. Pääsääntöisestihän Elbrus toimittaa valtavan hiihtokeskuksen virkaa ja paikalliset tulevatkin talviaikaan vuorenrinteelle enimmäkseen laskettelemaan sekä viettämään muuten vaan aikaa vuorikiipeilyn sijaan. Koska paikalliseen kulttuuriin ei kuulu juurikaan turhn kellon katsominen, odottelemme tovin hissien aukeamista. Aika tuntuu pysähtyneen täälläkin. Kaikki näyttää aikanaan viimeisen päälle rakennetulta, mutta vähintäänkin Neuvostoliiton ajoilta asti patinoituneilta.

Nickolay käy paikallisten luona neuvottelemassa ja pian hissistä nytkähtääkin liikkeelle. Päästyämme

valtavien kondolien kyytiin tavaroinemme yritän tihrustaa maisemaa parhaani mukaan. Kopin naarmuisista pleksilaseista ei juurikaan näeläpi. Silti meitä kaikkia tuntuu jälleen hymylyttävän. Muutamien hissienvaihtojen ja pienen patikan jälkeen saavummekin 3800 metrin korkeudessa sijaisevaan perusleiriimme Kara-Bachyyn. Itse leiri on suhteellisen karu kivikasa, joka näyttää lähinnä valtavalla louhostyömaalta. Siellä täällä lojuu rakennusjätettä ja muuta roskaa. Valtavia peltisiä työmaakonteja siellä täällä pitkin rinnettä ja kilometreittäin sähkökaapeleita.

Hissimatkalla näkemämme työkonet ovat selkeästi käyneet myös ylemmillä rinteillä. Kaiken tämän keskeltä avautuu kuitenkin henkeäsalpaava näky lumiseen ja koskemattomaan vuoristoon. Asetumme pian majoituksenamme toimivaan työmaakonttiin. Kiinteässä perusleirissä ei ole juoksevaa vettä tai sosiaalituloja. Mutta yöpymismajaamme toimittava kontti on kuitenkin varusteltu neljällä kerrossängyllä sekä sähkölämmityksellä, jonka tosin ei ole luvattu toimivan ihan joka iltä.

Varaan ensitöikseni itselleni alapunkan mökin vasemmalta laidalta. Jarkko leiriyty viereiseen punkkaan muiden miesten asettuessa vastapäätä konttia oleviin sänkyihin. Perusleirissä käy kuhina. Väkeä ja retkikuntia riittää.

Pian suuntaamme lounaalle paikallisen retkifirman ylläpitämään ruokalakonttiin. Vuoris-

tokokkimme virkaa toimittava venäläisnainen keittelee meille retkiteet. Tommi kyselee vointejamme, mikä on kaikilla enemmän kuin hyvä.

Lounaan jälkeen pakkaamme jälleen päivärepumme ja suuntaamme Nickolayn ja Tommin johdolla Elbruksen rinteille aklimatisaatiopatikoinnin merkeissä. Sää jatkuu edelleen tuskaisen kuumana korkeudesta huolimatta. Sekä lumiraja että jäätikkö alkavat parinsadan metrin päässä ylärinteeltä. Taaperamme pitkin hiekkatietä kömpelöissä ja painavissa kengissä. Kiitän hiljaa mielessäni hyvin jo jääkiipeilyssä sisäänajamia vuoristokenkiäni. Hiertymät olisivat juuri nyt viimeisenä toivelistalla. Lämpö tuntuu oikeastaan minusta pahemmalta kuin korkeus tai ohut ilmanala. Jäätiköllä ollessamme oloni on kuitenkin edelleen varsin hyvä ja vahva.

Näin alkuiltapäivästä rinteellä käy kuhina. Paljon retkeilijöitä ja kiipeilijöitä on liikkeellä. Koko Elbruksen rinne on varsin tasainen ja leveä. Eteneminen on tasaista kävelyä ylämäkeen, eikä teknisiä osuuksia ole luvassa oikeastaan lainkaan. Moottorikelkat ajelevat myös jäätiköllä edestakaisin. En anna sen häiritä tunnelmaa. Hitaasti taapertaen nousemme yli 4000 metriin saakka Diesel hutin yläpuolelle. Luminen rinne tarjoaa huikeat näkymät ja minua hymyilyttää. Tunnen olevani kotona.

Päivä 4:

Seuraavana yönä herään jäätävään päänsärkyyn. Sitä kestää ehkä noin tunnin. Harkitsen särkylääkeen ottamista. Ensimmäisen koko matkan aikana. Mutta lipiteltyni melkein litran vettä hiljalleen huomaan jomotuksen kaikkoavan. Nestehukkaa edellispäivän helteiseltä patikoinilta, totean ja nukahdan uudelleen syvään uneen. Pian tosin herään jäätävään pissahätään. Johon heräänkin jatkossa suhteellisen usein – kiitos konemaisen vedentankkaukseni. Päänsärkyä jäivät kuitenkin koko reissuilta tähän yhteen ja ainoaan kertaan. Onneksi niin. Neljännen päivän aamuna korkeus alkaa selkeästi vaikuttamaan retkikuntaamme. Sekä Jarmo että Jarkko kärsivät jonkin sortin vatsavaivoista Tapanin voidessa selkeästi pahoin. Saamme kuitenkin retkikuntaamme koottua jälleen uudelle aklimatisaatiopatikoinille.

Taaas tuttu taaperrus jäätikönlaidalle ja rautoja kiinnittämään. Tommi johtaa hyvällä tahdilla keulilla, Nickolayn pitäessä letkan perää. Aurinko porottaa jälleen armotta. Tällä kertaa olen pukeutunut suosiolla pitkähihaiseen t-paitaan huomattuani rusketukseni saaneen jo edellisenä päivänä suhteellisen punakan sävyn.

Matka jatkuu ja se jatkuu. Leveä lumimirne jyrkentyä joka askeleella. Huomaan kuinka korkeusero alkaa vaikuttamaan varsin hidastavasti meenooni. Koetan tankata vettä ja suklaata parhaani mukaan. Silti askel painaa mitä ylempiä mennään. Edelläni kulkeva Jarmo toteaa, että nyt tässä katsellaan jyvät akanoista ja minun tekee mieli lyödä isoä miestä silkasta kuumuuden tuottamasta uupumuksesta. Jätän kuitenkin huitomiset sikseen ja keskityn omaan suoritukseeni.

Jokainen meistä saa tehdä tosissaan töitä. Lämpö tuntuu korostuvan valoa heijastavalla lumirinteellä entisestään. Kenkäni ovat löystyneet ja joudun pysähtymään tämän tästä kiristelemään niitä. Pysähdymme lopulta 4800 metrin korkeuteen Pastukhov Rocksien kohdalle ja pidämme reippaan puolen tunnin tauon saadaksemme kaiken hyödyn korkeammasta ilmanalasta.

Olen uupunut koitoksesta, mutta nyt edessäni levittäytyvä maisema saa minut lähes sanattomaksi. Nickolay seisoo syrjemmällä kasvot kohden aurinkoa. Mies ei vaikuta kovinkaan uupuneelta. Tunnen syvää kunnioitusta tuota vuoriveteraania kohtaan, etenkin kun herra edellisenä iltana muina miehinä totesi olleensa vielä pari vuotta sitten K2:ella ja toimineensa mm. Everestin retkikunnan oppaana.

Alastulo sujuu kevyemmin kuin ylösmeno. Ja oloni on vahva. Mutta olen jokseenkin huojentunut päästyämme takaisin perusleirin huomaan. Illemmalla katsellemme yhdessä sääennusteita ja arvioitu huiputuspäivämme keli näyttää toistaiseksi varsin hyvältä. Nyt huomaan korkeuden myös vaikuttavan ruokahaluun, mutta en ehkä perinteissä mielessä. Aikaisemmasta ähkystä ei ole tietoaakaan. Suorastaan ahmin kaiken eteenkannetun evään. Retkitovereitani tämä lähinnä naurattaa. Ja kuten myös viereisessä pöydässä illastavaa itävaltalaisporukkaa: "You finnish guys are always eating when we see you", parrakas karhumainen mies hekottaa.

Tommi kyselee jälleen voitejämme. Illokseni huomaan, etten edelleenkään omaa vuoristotaudin oireita edellisyön hetkellistä päänsärkyä lukuunottamatta. Katson vastapäätä istuvaa ja nahkeankalpeaa Tapania hieman pahoitellen. Kanakeitossa lilluva epämääräinen lihaklöntti tuskin ainakaan auttoi lievähköä pahoinvointiasiaa. Sinnikkäästi retkitoverini kuitenkin lappaa keittoa ja evästä sisäänsä.

Seuraavana päivänä tarkoituksenamme on viettää kevyempi päivä perusleirissä valmistautuaksemme tulevaan huiputuspäivään. Katselen ilta-auringon painuvan vuorten taakse ja lähetän muutaman tekstiviestin kotiväelle. Jännitys tulevasta alkaa hiljalleen tiivistyä. Leirissämme ja retkikunnassamme on hyvä tunnelma. Vaikkakin juttumme taso tuntuu laskevan samaan tahtiin kuin sukkaheijon käry nousee kontissamme. Tulee enemmän kuin vahva fiilis, että ollaan aika hyvä tiimi.

Päivä 5:

Perusleiripäivä edessä. Hieman pidempään nukkut yöunet ovat tehneet tehtävänsä ja nousen pirteänä aamupalalle. Luvassa on oikeastaan koko päivä le-

poa. Ja vähän lisää lepoa. Sitähän se isojen mäkien huiputtaminen pääasiassa on; odotelua.

Kiertelen hieman perusleirissä ihmetellen sen elämää. Paikallista porukkaa on liikkeellä paljon. Koska kyseessä on paikallinen luonnonsuojelualue ja nähtävyys, tulee osa paikallisista viettämään aikaa vain perusleirin korkeudelle, palaten taas alas päivän päätteeksi.

Kuhmuksilla ja kivikkoisilla hiekkateilla vaaeltaakin mitä ihmeellisintä korkokenkäkansaa koululaisryhmistä alkaen. Myös perusleiriin rakennetussa, kiinteässä kahvilassa käy kuhina. Käyn myös itse ostamassa muutamia suklaapatukoita ja limonadeja päivän tankkausta varten. Suklaapatukoiden päiväsyöntien näytystä selvästi tavoitellessa.

Itapäivästä keräämme vielä retkikuntaamme kasaan ja suuntaamme Tommin johdolla perusleirin laitamille sijaitsevalle jäätikölle. Tarkoituksenamme on hieman taiteilla ja treenata self-arrest -tekniikoita potentiaalisen kaatumisen turvaksi. Vaellushakun käyttö ei juurikaan ole itselleni tuttua. Ja pystymallinen pitkä hakku tuntuu alkuun oudolta omien ja tuttujen jäähakkujen sijasta. Pian kuitenkin liumme yksi toisemme perään pitkin rinnettä, kuka selällään, kuka jalat edellä. Hyödyllinen treeni jonka tarkkeutta vuorilla liikkua ei vaan voi koskaan korostaa. Pian lähdemme jälleen tyytyväisinä lounaalle. Itävaltalainen kaveri kurkkaa sattumalta ruokakonttimme ovesta sisään ja toteaa parrakkaan naamansa takaa nauraen: "Finnish guys and food, not again".

Itaa kohden jännitys alkaa tiivistymään. Yöllä se olisi sitten tarkoitus lähteä huiputusryitykseen. Sääkartat näyttävät selkeää. Edellisiltöjen huulenheitto on tänään astetta vaimeampaa jokaisen keskittyessä pakkaamiseen ja tavaroiden järjestelyyn.

Kirjoittaja ja legenda Nickolay Cherniy tauolla Pastuhova Rocksien kohdalla. Maisemat enemmän kuin kohdillaan.

Jarmo Hovinen

Taulla 5350 metrissä. Ja jotain varsin omituista nousee myrskyn keskeltä.

Tuntuu, että järjestän päiväreppuani noin ehkä tuhannetta kertaa; vedet, eväät, extrahanskat, untuvatakki.

Olen hermostunut. Päätämme, että herätys muonakunnassamme on kahdelta yöllä. Tankkaamme ruokaa ja puoli kolmen maissa nappaisimme lumikissakyydin Pastukhov Rockseille saakka. Josta sitten patikoisimme loppumatkan mt. Elbrusin korkeammalle huipulle. Iltapalan jälkeen vetäydymme peteihimme. Tuntuu ettei uni tule lainkaan.

Päivä 6 Huiputus:

Kun herätyskello pärähtää kahdenaikaa yöllä soimaan, olen vähistä unistani huolimatta Usain Boltmaiseen tyyliin jo lähtötelineissä. Viimeiseen asti mietin pukeutumista. Päätän jättää välfleeceet pois edellisten päivien kuumuuden vuoksi ja pukeudun paksuun merinovillakerrastoon. Ylävartaloon puen myös Arcteryxin kevyen topin, jonka päälle vedän samaisen valmistajan 100% veden- ja tuulenpitävät gore-texit. Untuvatakin ja paksimmat tumput tungen reppuun.

Seisomme otsalamppujen valossa yön pimeydessä tähtitaivaan loistaessa kirkkaana yläpuolellamme. Perusleirisä käy jälleen kuhina. Useampi retkikunta on tekemässä lähtöä. Ilma tuntuu kostealta ja joka puolella leijailee sateen sumu.

Saavumme lumikissan lähtöpaikalle ja kapuamme valtavan kelkan kyytiin. Ruplat vaihtavat jälleen kerran omistajansa. Koppi tuntuu ahtaalta jo meidän sekä itävaltalaisten retkikunnan jälkeen. Mutta kauhuksemme huomaamme väkeä lappaavaan sisään yhä vain enemmän ja enemmän. Lopulta istumme kuin sillit purkissa jäärautojen ja raajojen sojottessa lomittain. Kissa heilahtaa liikkeelle. Koppi tuntuu saunalta ja matka pitkältä. Nickolay katsoo minua tyyneästi.

Kolmanneksi oppaaksi retkikuntaamme edellisenä iltana saapunut nuori ja salskea venäläisnuorukainen Vitali pyyhkii myös hikeä naamaltaan. Vihdoin matka päättyy ja purkaudumme ulos aparaatista. Tarkistamme ta-

TL/Mandala Travel

Koko tiimimme huipulla – 5642 metriä!

Jarkko Saastamoinen

Ryhmämme suorittamassa aklimatisaatiopatikointia Elbrusin rinteillä.

varamme ja nousu voi vihdoinkin alkaa. Asetumme tiiviseen jonoon Tommin ottaessa jälleen johtopaikan ja kahden paikallisoppaan jäädessä letkan hännille. Kuljen jonon kolmantena Jarmon ja Jarkon välissä. Kulku tuntuu helpolta ja kevyeltä.

Kokeneena oppaana Tommi pitää taitimme varsin maltillisena. Päätämme pitää kerran tunnissa lyhyen tauon jotta jokainen voi tarvittaessa tankata tai hoitaa asiansa. Ensimmäiset pari tuntia sujuvat varsin mukavasti.

Pian tuuli alkaa kuitenkin yltyä. Huomaan pienen viileyden alkavan hiipiä lävitseni kerastoistani huolimatta. Tajuan, että ne fleecet olisivat sittenkin olleet tarpeen. Päi-

vä valkenee hiljalleen. Mutta aurinko ei tahdo tulla esiin. Keli on pilvinen, kylmä ja tuulistumaan päin. Sää on kaikkea muuta kuin edellisinä päivinä. Mikä on Kaukasusvuoristossa varsin tyypillistä. Olen jo jokseenkin kadottanut ajantajuni, koska Suunto-mittarini ja näin ollen kelloni lepää jossain muutaman tuhannen kilometrin päässä koto-Suomessa eteisen pöydän päällä. Tajuan vain sen, että tuulee kovaa. Ja että tuuli ei ainakaan ole laantumassa.

Mitä korkeammalle kapuamme, sitä kireämmälle pakkanen laskee ja sitä samaa vauhtia yltyy myös tuuli. Jossain vaiheessa minun on pakko vaihtaa ylävuoristolasiini huomattavasti leveämpiin

Susanna Maast

Maisemia Elbruksen rinteeltä.

laskettelulaseihin. Tuuli kun tahtoo heittää kevyemmät kakkulat jatkuvasti sivuun.

Reittimme huipulle kulkee Elbruksen satulan kautta eli kahden vuorenhuipun välistä joka osoittautuu täydelliseksi tuulitunneliksi. Matka tahtuu kuitenkin tasaisesti. Tommi kyselee säännöllisesti filiksiämme ja pitää etenemistahdin edelleen tasaisena. Lyhyellä tauolla huomaan tehneeni muutaman kardinaalimokan. Jos 5350 metrin korkeudessa on -8 astetta pakkasta ja tuulee sen 26 m/s, niin on luultavasti huono idea yrittää räpeltää niitä enegiapatukoiden papereita auki siellä korkeuksissa.

Lisäksi olin pakannut paksummat päällihanskani syvälle pohjimmaiseen taskuun, mistä niitä oli nyt lähes mahdoton saada esiin tuulen heittäessä jäätävää ja näkyvyyden peittävää lunta ylt' ympäriinsä.

Olemme edenneet likemmäs kuusi tuntia ja energiani alkavat olla vähissä. Tauolla huomaan olevani toitaalisena jäässä ja huuleni sinertävät. Vitali auttaa untuvatakin päälleni. Tuuli pauhaa jäätävänä ympärillämme ja kaikki kommunikatio toimitetaan lähes huutamalla. Hetken päästä toimintakyyni palaa lämmön levityksessä kroppaani. Jatkan sitkeästi eteenpäin jättyntä milkyway-patukkaa mutustaen.

Jossain vaiheessa kaikki oppaat tekevät yhdessä päätöksen, että jätämme päiväreppumme hankeen ja jatkamme loppumatkan kevennetyin varustein. Tuuli tuntuu yltyvän kaiken aikaa rinteiden jyrkentyessä huippua kohti. Näen ympärilläni muiden retkikuntien kiipeilijöitä. Yksi naiskiipeilijä itkee armotta maahan lyhyistyneenä. Ystävät ovat onneksi apuna.

Päättäväisesti jatkan eteenpäin kohti kiinteitä köysistöjä. Vitali kulkee aivan kannoillani. Pystyn enää keskittymään vain itseeni. En tiedä miten muilla retkikuntani jäsenillä menee.

Mukana näyttävät kuitenkin kulkevan. "Enää vähän matkaa. Huippu näkyy jo!" Tommi huikkaa letkan keuilta. Katsahdan ylös sekä sivulleni ja näen vain vauhdilla kiitäviä pilviä. Hetken minua pyörryttää. Keskityn samaan valjaistani lähtevän slingin ja ruuvisulkkarin kiinni kiinteään köysistöön. Reitin ainoa teknisempi osuus on alkamassa. Vitali ilmeisesti kyllästyy kuppailuuni ja hoitaa homman puolestani. Minua hävettää hetken. Nämähan ovat asioita joita teen lähes päivittäin.

Lasken ykkösestä kymppiin ja takaisin. Luettelen ääneen myös retkikuntamme jäsenet. Jep, vielä järjissäni siis. Selvityämme köysistöstä näen edessäni lähinnä valkeaa laakeutta. Enää viimeiset tuskaiset metrit edessä. Tuuli pauhaa valtaisalla voimalla. Ja lopulta näen huippuharjanteen siintävän vihdoon edessäni. Takana on useiden tuntien taivallus yli 26 metriä sekunnissa vastapalloon paukuttavassa tuulessa.

Paikan ja ajantaju on hiljalleen hämärtynyt purevan pakkasen pistellessä poskia. Yön selkään on lähdetty jo aamukolmen maissa. Tuijotan tiukasti mustakeltaisia La sportivan ylävuoristokenkien kärkiä, puren hammasta yhteen ja tarvon silkalla sisulla eteenpäin. Vaikka joka askeleella raju tuulenpuuska heittää minut takaisin vähintäänkin saman matkan kuin olen edellisellä askeleellani edennyt. Tai ainakin siltä se tuntuu, kun taas kerran lennän sivuun lumiharjanteeseen painautuneelta polulta.

Yhä tiukemmalla raivolla pusken eteenpäin tuulesta ja poskia vihvomasta jäähyhmästä huolimatta. Lopulta näen konkreettisesti vuoren huipun, kapuan viimeisetkin metrit ylös ja lysähän sen laelle. Mt. Elbrus 5642 metriä; täällä sitä ollaan! Euroopan mantereen katolla. Purskahdan itkuun; liikutuksesta, onnesta ja siitä kaikesta työstä jonka olen huipun eteen tehnyt. Tunnen puhdasta ylpeyttä ja iloa meidän tiimistämme.

Maisema on uskomaton ja koko porukkamme on onnistuneesti huipulla! Halaamme toisiamme ja poseeraamme kameralle. Kello on kymmenen aamulla. On aika palata. Vietämme huipulla korkeintaan parikymmentä minuuttia.

Lähden laskeutumaan alas. En rehellisesti sanottuna muista juurikaan yksityiskohtia jyrkimmästä alastulosta, josta kuitenkin selviän tällä kertaa täysin omin avuin tai siitä kun saavumme takaisin satulalle ja tavararöykkiöllemme.

Kulku tuntuu raskaalta, mutta kehoni ja mieleni toimii autopilotilla. Minulla on selkeä nestehukka, jota koetan korjata kaivamalla vesipulloni esiin. Se ei kuitenkaan onnistu kovassa murskytuulella. Ja Tommi auttaa minua tankkaamaan nestettä omasta camelbackistaan. Nickolay katsoo ensin minua ja sitten Vitalia. Lyhyen venäjänkielisen keskustelun jälkeen Nickolay ottaa reppuni. "Minä kannan tämän nyt tästä eteenpäin", vuoriveteraani toteaa minulle tyyneesti. Yritän vastustella. Mutta pauhaava tuuli tekee sen mahdottomaksi. Ja pian keltatakinen mies onkin jo matkalla alaspäin. Muut retkikuntani jäsenet nappaavat omat reppunsa ja matka jatkuu.

Tunneryöppyni muuttuu hillittömäksi itkuksi. Itken ja kävelen. Itken ja kävelen. Mutta en suinkaan siksi, että olisin ollut liian väsynyt edetäkseni tai luovuttamassa. Itken koska reppuni otettiin kantaan vastoin tahtoani ja oppaani oli katsonut sen olevan parempi niin. Tunnen itseni epäonnistuneeksi. Kiipeilijälle kun itsenäisesti suoriutumisen alusta loppuun on lähestulkoon pyhä asia. Olen hetken järjettömän vihainen itselleni siitä, että olin pukeutunut liian kevyesti keliin nähden ja siten aiheuttanut itselleni turhaa säätöä tavaroiden ja eväiden kanssa puljaamiseen kriittisellä hetkellä. Jotka seurauksena voimani olivat nyt lopussa.

Vuoristo-oloissa jokainen valinta merkitsee paljon. Oli kyse sitten vesipullon sijainnista repussa tai missä tahansa muissa retkioloissa mitättömiltä tuntuvista seikoista. Ikuisuudelta tuntuneen tuulitunnelin jälkeen saavumme alemmas rinteille ja keli alkaa helpottamaan. Askellus tuntuu kevyemmältä joka hetki.

Nickolay palauttaa reppuni alemmalla rinteellä, tunnen kiitollisuutta oppaan avuliaisuutta kohtaan. Porukkamme on hajaantunut Tommin, Jounin ja Tapanin pitäessä kaueampana kärkeä. Minä, Jarkko sekä Jarmo laskeudumme hitaamassa tahdissa venäläisten oppaidemme johdolla.

Kaivan untuvatakkini taskusta sinne eksynei-

MT ELBRUS

Elbrus on Euroopan korkein vuori Venäjän Kabardi-Balkarian tasavallan länsiosassa Kaukasuksen päävuorijonolla, lähellä Georgian rajaa. Euroopan unionin tai Länsi-Euroopan korkein kohta on puolestaan Alpeilla sijaitseva Mont Blanc. Elbrus on kaksihuippuinen ja sen korkein huippu on 5 642 metrin korkeudella ja itäinen huippu sijaitsee 5 621 metrissä (toisen lähteen mukaan 5 595 metrissä). Huiput sijaitsevat kaikkiaan 23 jäätiköstä koostuvalla, 122 neliökilometrin laajuisella jäätikköalueella.

tä glukoositabletteja ja pian huomaan energiatasoni palaavan hyvää vauhtia. Aurinko paahattaa armottomasti jälleen. Uin hiessä untuvatakkini uumenissa, mutta olen liian uupunut tehdäkseen asialle mitään. Tallustamme pitkin sulavaa rinnettä; sohjoa on jälleen polvitaiteita myöden. Saavumme perusleiriin vähän vaille kaksi iltopäivällä.

On kulunut yksitoista tuntia siitä kun lähdimme liikkeelle. Nenäni näyttää palaneen totaalisesti auringossa, huuleni ovat myös lievästi paleltuneet. Reissu on kuitenkin vihdoinkin tehty! Kaikki harmistus on poissa ja tilalla on silkka onnellisuuden tunne. Tunnen itseni voittajaksi. Ensimmäinen vuoreni on huiputettu.

Päivät 7 & 8:

Huiputuksen jälkeinen aamu. Herään aikaisin, olemme yhä peruslerissä 3800 metrin korkeudessa. Kontissamme kuuluu vielä tasainen kuorsaus, eilinen on vaatinut veronsa miehistöltämme. Kello on ehkä puoli seitsämän maissa. Aurinko on juuri nousemassa vuoriston takaa. Taitaan punertaa kauniina.

Vilkaisen itseäni peilistä. Naamani ja habitukseni näyttää vähintäänkin räjähtäneeltä. Huulet ovat turvonneet ja nenääni peittää syvä puna. Astun ulos raikkaaseen ulkoilmaan ja lähden kapuamaan kohti ylempänä rinnettä sijaitsevaa ulkowsa:ta. Nickolay istuu käymälän edustalla katsellen horisonttiin. Istahdan vanhan venäläismiehen viereen ja istumme hetken vierekkäin hiljaa. Niin kaunista, totean ääneen. Mies nyökkää ja hymyilee. Istumme jälleen tovin hiljaa. Pian vanha mies nousee ylös ja lähtee laskeutumaan alas leiriin. Istun vielä hetken itse katsellen perusleiriämme sekä ympäröiviä vuoria ja minut valtaava liikutus.

Palaan kontille, jossa ryhmämme alkaa heräilemään. Aamiaisen jälkeen keräämme tavaramme. On aika palata takaisin laaksoon

ja jättää mt. Elbrus seikkailuineen taakseen. Vielä viimeisen kerran katsahdan ylös kitisevän hiihtohissin kiikuttaessa minua alaspäin. Huippu näyttää selkeältä ja keli tyyneeltä kirkkaan sinistä taivasta vasten.

Palattuamme hotellille otan ensitöikseni kuuman suihkun. Jokseenkin ihana tunne päästä virkistäytymään useamman päivän pesemättömyyden ja vuorikonttiolojen jälkeen. Loppupäivä kuluu jouten pientä Terskolin kylää kierrellessä ja helteestä nauttien. Aurinko porottelee. Kirjoittelen muutamat postikortit kotiväelle.

Koska meille on jäänyt matkaohjelmaan varatut ylimääräiset varahuiputuspäivät käyttöömmekin, lähemme vielä viimeisenä päivänä Nickolayn sekä Tommin johdolla patikoimaan läheiseen laaksoon. Koko ryhmä lukuunottamatta vatsavaivoista kärsivää Jarmoa lähteekin vielä kerran nauttimaan Bak-san-laakson upeasta ympäristöstä. Kävelemme uskomattoman kauniilla niityllä joka avautuu vuorien väliin.

Muutaman tunnin patikoinnilla ehdin miettiä koko reissua ja kaikkea kokemaani. Ja se kaikki tuntuu juuri nyt melko uskomattomalta. Tavallaan yksi unelmistani on toteutunut. Kun aloitin kiipeilyn puolitoista vuotta takaperin oli selvää, että vuoret sekä vuorikiipeily ovat se minun tähtäimeni. Niin ja tietenkin kaikenlainen talvi- ja jääharrastaminen. Mihin tulikin jo otettua tuntumaa jääkiipeilyn muodossa. Tokihan jääkiipeilyharrastuksen sivutuotteena tulikin sitten kaikenlainen kallioiden koluminaatio ja kivien halailu myös kesäaikaan.

Olihan minulla toki myös onneksi kokemusta talviretkeilystä jo jonkin verran kiitos 10 vuotta kestäneen koiravaljakkoharrastukseni, mutta lähtö vuorille näillä kiipeilykokemuksilla vaati rohkeutta. Päätös uskaltaa lähteä reissuun syntyi kuitenkin viimeistään istuttuani kuluneen vuoden helmikuussa Adventure Partnersin ja

Camun järjestämässä vuori-illassa, jossa Samuli Mansikka kertoi pilke silmissä sekä intoa täynnä K2:sen reissustaan.

Tajusin, että jostainhan ne kaikki vuorikiipeilijät ovat aloittaneet. Pääasia, että vaan uskaltaa. Siitä hetkestä ja illasta oli alkanut jokaviikkoinen sitkeä kuntoharjoittelu malminkartanon mäessä miltein 18 kilon rinkkaa raahaten. Ja nyt se kaikki oli tullut päätökseen. Ja samalla kaikki on vasta alussa.

Katselen niityllä istuvaa ryhmäämme ja kuvankaunistaa maisemaa. Olen kiitollinen onnistuneesta reissusta, tästä ryhmästä, suomalaisesta matkajärjestäjästämmekin Mandala Travelista sekä tietysti oppaastamme Tommista, joka hoiti tilanteen kuin tilanteen.

Erityisen kiitollinen olen siitä faktasta, että sain kivetä ensimmäisen vuoreni niinkin kokeneen vuorikarpaasin kuin 76-vuotiaan Nickolay Cherniyn kanssa. Ensimmäinen kosketus vuorikiipeilystä Elbruksella oli opettavainen ja nöyräksi tekevä. Tästä on kuitenkin enemmän kuin hyvää jatkaa.

NICKOLAY CHERNIY

The legend of Russian climbing, participant of the first Soviet expedition to Everest in 1982, coach of Russian National team. Everest, Kanchendzonga, Annapurna, Shisha-Pangma, Lhotze, Cho-Oyu, Annapurna South in winter. More than 24 ascents to the peaks of 7000+ meters, more than 70 Elbrus ascents.

Makak otteet
Makak treenipalkit

Boreal Crux - tarkka tossu
pienille listaotteille 89,00

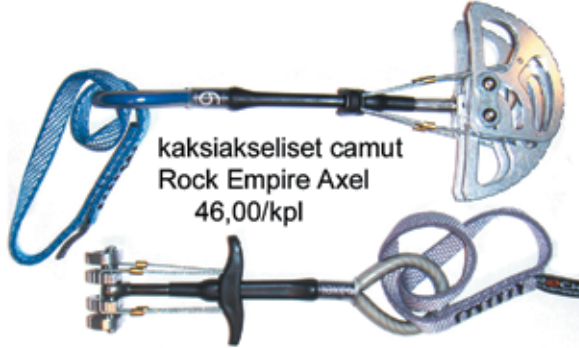
Boreal Joker Velcro
leveälestinen yleistossu 89,00

Garra First - aloittelijan yleistossu
niin seinälle, kuin kalliolle 49,00

Rock Empire
Streak valjaat 49,00
Valjassetti 66,00

kaksiakseliset camut
Rock Empire Axel
46,00/kpl

Kypärät
alk. 49,50

Kerhovaljaat
Speedy 39,50

Köysipussi
Zora 25L
19,90

Jääraudat Machki 69,90 Jäähakku Chakan 59,90

Rock Empire mankasetti 16,00

Kiipeilyköydet Beal
Edlinger 10,2mm x 60m 129,90
Edlinger 10,2mm x 50m 109,90

Austri Alpin No.mad kasi 28,00
Rock Empire Ascender 46,00

Rock Empire Spectrum, musta
- kiipeilyyn, työ- ja pelastuskäyttöön
-tukevat ohjaajanvaljaat 79,00

ROCK EMPIRE, BLACK DIAMOND, PETZL, BEAL, BOREAL, AUSTRI ALPIN

Uutta: yli 15 euron toimitukset postitse ilman kuluja

MOUNTAIN SHOP 050- 5017157

Hämeentie 40, 00500 Helsinki

www.mountainshop.fi

SÄNGYLTÄ SEINÄLLE

SAIRAALAVUOTEESTA TAKAISIN KARKEIDEN GRANIITTISEINIEN SYLEILYYN

*Tämä on jatkoa edellisessä numerossa ilmestyneelle jutulle "Kuinka onnekas olinkaan".
Lähtötilanne tiivistettynä: jääkiipeilyssä sattuneen putoamisonnettomuuden vuoksi
olin päätyneet sairaalaan, jossa oli todettu kaksi selkänikaman murtumaa, polvilumpion
sirpalemurtuma, varttinäluun sekä kahden muun kämmenluun murtuma sekä
pakaran hematooma (kudokset olivat muhjana).*

Makasin Laakson traumakuntoutusosastolla. Olin viettänyt jo pari viikkoa Töölön sairaalassa, minkä jälkeen sain siirron Laaksoon. Mitään tietoa tai arviota kotiin pääsystä ei vielä ollut. Luin esitteestä, että jokaiselle potilaalle laaditaan henkilökohtainen hoito- ja kuntoussuunnitelma. Kun ensimmäisen päivän kuntoutus oli ollut vessassa käynti ja seuraavana päivänä pääsin pyörätuolissa lounaalle, aloin riivaamaan hoitohenkilökuntaa erilaisilla kysymyksillä. Missä on minun suunnitelmani? Mitä tänään tehdään? Milloin fysioterapeutti tulee? Onko lääkäri tosiaan paikalla vain kaksi kertaa viikossa? Opin taas kantapään kautta, että mitään ei saa pyytämättä. Kaksi viikkoa vierähti hitaasti mutta varmasti.

Koneisto käynnistyi siinä kohtaa, kun alettiin puhua mahdollisesta kotiutuksesta. Teimme kotikäynnin ja testasimme käytännössä miten kaikki apuvälineet sinne mahtuisivat ja pääsisinkö oikeasti itse sängystä ylös. Kävelylaite ei mahtunut kääntymään eteisessä, joten se jäi pois välinearsenaalista. Yhdellä kepillä oli pärjättävä. Harjoittelin ottamaan muutamia askeleita kepin kanssa ja neljän viikon sairaalareissun jälkeen olin vihdoinkin taas kotona.

Kaikki luulivat, että olin riemuissani päästessäni kotiin. Olihan se niinkin, mutta todellisuudessa en oikeasti pärjännyt vielä kokonaan yksin ja kaikki oli astetta hankalampaa kuin sairaalassa. Vessaan oli iso kynnyks, sänky matalalla korotuspalojenkin kera, eikä selkänöjät nousseet kätevästi moottorin avulla. Kotiin pääsy oli kuitenkin positiivinen virstanpylväs ja ainakin ruuan taso nousi merkittävästi. Ja kahvin. Olin tietenkin äärimmäisen onnekas, että minulla oli kotona joku laittamassa ruokaa, auttamassa suihkuun, pukemassa sukat jalkaan ja niin edelleen. "Minä itse" -tyypille, joka halusi joka tilanteessa pärjätä aina omillaan, asetelma ei ollut henkisesti helppo.

Sain värvättyä kavereita päiväseuraksi (ja avuksi). Paransimme tunteita maailmaa mutteripannun viheltäessä liedellä. Olin kiitollinen, että olin jostain saanut niin mahtavia ystäviä. Yöt menivät koh-

tuullisesti, vaikka edelleen ainoa nukkumisasento oli selinmakuulla. Olo oli viikon kotona olon jälkeen niin hyvä, että aloin vähentämään lääkeannoksia. Opin samalla ymmärtämään, mitä vie-roitusoireilla tarkoitetaan. Seuraavan viikon vääntelehdin levottomana yöt ja aamulla raahauduin koomassa tuijottamaan aamu-tv:tä, kunnes sain taas jonkun kylään keittämään kahvia. Tästäkin jaksosta kuitenkin selvitettiin.

Maaailman menot jatkuivat ja päivät kuluivat, vaikkakin omasta mielestä tietenkin tuskallisen hitaasti. Ensimmäisinä viikkoina ei ollut kovin paljoa, mitä olisin voinut kuntoutuksen eteen tehdä. Hääräsin sen verran kotona kun pystyin, vaikka käsi oli paketissa, jalka paketissa ja selkäänkin olisi pitänyt laittaa tukiliivi aina pystyyn noustessa. Sen virittäminen oli kuitenkin työlästä, joten päätin pitää huolen, että selkä pysyi tikkusuorana ja liivi jäi pölyttymään makkarin nurkkaan. Ulos ei hirveästi ollut asiaa. Pyörätuolilla jäisillä jalkakäytävillä meno oli työ-lästä, ainakin sille joka joutui työntämään. Onneksi talvi oli kelien puolesta huono eikä aurinkoakaan tarvinnut haikailla ikkunoista. Parvekkeelle kannetut sukset vetiin takaisin kellariin pois silmistä muistuttamassa menetystä laskutalvesta.

Ständiselfie Ilarin kanssa Ailefroidessa.

Ilari Kurri

Toinen virstanpylväs saavutettiin viiden viikon jälkeen kun sain ottaa kipsin pois vasemmasta kädestä. Olin odottanut päivää kuin lapsi joulua (kyllä, rastinut päiviä kalenterista). Heti aamulla nappasin saksen käsiini ja leikkasin käteni vapaaksi. Ranne oli ohut ja turvonneesta kämmenselästä ei erottanut kunnolla rystysiä. Aloitin kuitenkin heti käden ja sormien mobilisoinnin ja pumpppasin vimmattua kumipalloa. Muutaman päivän jälkeen kädestä alkoi olemaan taas jotain hyötyä päivittäisessä puuhailussa ja mieliala kohentui konkreettisesta etene-misestä. Selän puolesta en saanut vielä nostaa mi-

tään (enkä kääntyä, kumartua, roikkua...), mutta kaivoin kaapista kilon painon ja aloin tekemään sillä hauiskääntöjä. Vähän on parempi kuin ei mitään.

Kuuden viikon jälkeen oli kontrolli. Selkä näytti pysyvän edelleen leikkauksien ulkopuolella (huh!), polvi oli lähtenyt luutumaan ja ja-

lan tukikipsi jäi sairaalaan. Hetken kakistelin kysyvästi alaleuka väpättäen, että miten ihmeessä pystyisin liikkumaan täysin her-votomalla jalalla. Kädelle annettiin sen verran kuormituslupaa että pääsin harjoittelemaan kahdella kepillä kävelyä. Jalkaa sai ja piti alkaa taivuttelemaan. Aluksi polvi taipui vain 20 asteen kulmaan ja oli ruvettava tosissaan hommiin tai kinttu jäisi pysyvästi huonoon kuntoon.

Lääkärissä käynnistä jäi yleensä aina paha maku suuhun. En koskaan saanut konkreettista vastausta, oliko parantuminen tai kuntoutus edennyt hyvin vai huonosti tai mikä oli ennuste kuntoutumisen suhteen. Jäin joka kerta pohtimaan, että olin ko nyt oikeasti tehnyt kaikkeni. Olisiko mun pitänyt tehdä jotain liikkeitä enemmän? Mitä oikeasti tarkoittaa kivun sallimissa rajoissa? Olisiko vaan pitänyt runtata kovempaa? Minulle nikkaroitiin tarpeisiini kustomoitu pol-ventaivutuslaite (kiitos vain), jota aloinkin veivaamaan innokkaasti aamuin, päivin, illoin. Enempi on parempi, oli mottoni.

Jälkeenpäin on vaikea arvioida, kuinka pysyin järjissäni istuessani kotona viikkotolkulla. Jokin evoluution kehittämä mekanismi sen on oltava. Muutaman kerran vaivuin itsesäälikieriskelyyn ja makasin apaattisena luopuen kaikesta tulevaisuuden suunnittelusta. Tää paska ei lopu koskaan, mä en vaan jaks enää, musta ei oo enää mihinkään. Onneksi henkiset alamäet olivat suhteellisen lyhytkestoisia ja puolen vuorokauden jälkeen olin taas kiilto silmissä veivaamassa taivutuskonettani ja tekemässä kilon painolla hauiskääntöjä ja heiluttelemassa kuminauhaa.

"Saanko mä nyt tosiaan kumartua, kääntyä, ja ennen kaikkea roikkua?" kysyin epäuskoisen innostuneena kolmen kuukauden jälkeen kontrollissa. Kyllä, selän röntgenit näyttivät hyviltä ja varoaika todettiin päättyneeksi. Jalka, tai paremminkin polvi oli vielä kovin kipeä, vaikka taipuisuutta olikin tullut hieman lisää ja kuntoutus eteni hyvin (ainakin omasta ja kavereiden mielestä, lääkäreiltä ei edelleenkaan saanut kommenttia mistään aikatauluista).

Olin muutamina yön pimeinä tunteina pohtinut, että miltä kiipeily mahtaisi kaiken jälkeen tuntua. Entä jos mä en enää uskallakaan, jäädyn vaan seinälle? Jos siitä ei vaan tuu enää mitään? Kuinka syvät henkiset arvet tapahtuma jättäisi? Vastausta oli turha miettiä etukäteen, koska tiesin sen selviävän vasta kun pää-sisin uudelleen narun päähän. Kiipeily oli ollut pääosin rento harrastus enkä halunnut siitä pakkopullaa tai hampaiden kiristelyä. Vaikka ylipäänsä eläminen tuntui jokseenkin sisällötömältä ilman kiipeilyä, tiesin että jos kiipeily ei olisi enää kivaa, oli keksittävä muita lajeja. Kevään uudet kärkilajit olivat vesijuoksu ja geokätköily. Toivoin kyllä, että saisin jossain vai-heessa korvata ne suunnistuksella ja laskemisella. Ja ennen kaikkea kiipeilyllä.

Noin neljän kuukauden kohdalla pystyin nousemaan portaita ylöspäin ilman että avustin kädellä kaiteesta. Oli siis aika käydä kokeilemassa kiipeilyä. Huhtikuun puolivälissä päätimme avata kauden ja lähdimme Jaanankalliolle. Ajattelin, että ulkona olisi kiva aloittaa, koska voisin tarvittaessa muuttaa keikan eväsretkeksi ilman sen kummempaa ihmettelyä. Rahat eivät menisi hukkaan. Ehkä myös salaa toivoin, että siellä olisi vähemmän todistajia ja silminnäkijöitä, jos hom-

ma menisi ihan reisille. Kävin sisäisen keskustelun ja yritin vakuuttaa itselleni, että pyyhettä ei tarvitse heti heittää kehään vaikka touhu ei ensimmäisellä kerralla onnistuisikaan. Epäselvää oli, kuinka paljon aikaa antaisin itselleni ja miten pitkälle kärsivällisyyteni riittäisi. No, mietitään sitä sitten joskus myöhemmin.

Jätin heti kättelyssä invalidikortin hyllylle. Sitä korttia en halunnut käyttää. Tein sopimuksen itseni kanssa, että minulla ei olisi min-käänlaista tarvetta selittää kenellekään, miksi kiipeäisin nelosen reittejä yläkōydellä. Eikä tarvetta todistella tai kertoa, mitä olin joskus aiemmin liidannut. Olin itse aina katsonut kieroön näitä "Joo siis nyt mä vaan en oo treenannu ni en pääse, mut siis mähän oon tän jo kiivenny 5 vuotta sitten" tai "nyt on vähän sormi kipee ni ei mee, mut muuten kyl"-kommentteja. En kai siis itsekään saanut moisiin sortua. Poistin sanavarastosta lausealut "Aiemminhan olisin..." tai "Jos vain jalka/selkä/käsi olisi kunnossa, niin sitten pääsisin...". Ei, kaikki vastaavat puheet piti unohtaa. Oli keskityttävä vain omaan tekemiseen ja suljettava pois se, mitä muut mahdollisesti ajattelivat (nehän voisivat luulla, että olen joku aloittelija... mitä sitten?)

Sonja Nybom arkisto

Vitkutin eli kustomoitu polventaivutuslaite.

Oli palattava kiipeilyharrastuksen alkujuurille. Miksi olin aikoinaan aloittanut kiipeilyn ja mistä syistä olin jäänyt siihen koukkuun? Aloittelijana oli vain siistiä päästä kalliolle. Olisiko mitenkään mahdollista päästä siihen samaan fiilikseen? Voisinko asennoitua harrastukseen samalla tavalla unohtaen hetkeksi greidit ja suoritukset? Helppoa se ei olisi. En vaan millään jaksaa uskoa, kun ihmiset välillä selittävät silmät kirkkaina, etteivät greidit merkitse mitään. Erityisen helppoa se on silloin, kun on kiivetty ekat seiskat.

Omalla tikkilistalla ei hirveästi paukutella henkseleitä ja tunnustan heti olevani vässykkä, joka aloitti tradikiipeilyn siksi että varmistuksia sai tiuhempaan kun sporttireiteillä. Mut jos mä edes pääsisin samalle tasolle, jolla olin ennen ollut.

Jalka taipui hädin tuskin 90 asteen kulmaan, mutta pääsin noin 10 metrin korkuisen nelosen halkeaman toppiin. Olin iloinen ja tyytyväinen, sillä olin valmistautunut henkisesti pahempaan lopputulokseen. Sain roikuttua yläkōydessä vielä muutaman helpon reitin ja väsymys tuli nopeasti. Olin silti jollain tasolla back in business, mikä sai mielialan taas nousemaan ja antoi virtaa kuntoutukseen. Kyllä tää tästä. Kesäänkin on vielä monta kuukautta. Sain itseni psyykattua siihen, että oli kiva vaan päästä räpistelemään narun jatkeena. Jatkoin sinnikkäästi jumppaliikkeiden tekemistä, vesijuoksua ja geokätköjen metsästämistä.

Kyykkyharjoituksia tehdessä tuijotin olohuoneen seinällä olevaa metrin levyistä suurennosta Norjan kansallisvuoresta Stetindistä. Pääsinköhän enää koskaan uudestaan töppyrän päälle? Olin jo useamman vuoden haaveillut sen länsikupeesta. Samaan aikaan tietoisuus omasta kuolevaisuudesta oli hyvin konkreettinen. En ollut koskaan tehnyt riskianalyysia harrastuksestani. Olin varmaan se maltillinen sijoittaja, joka toimistotyöläisen lomilla sai tasaisen pienen tuoton sijoituksilleen. En koskaan laittanut kaikkia pelimerkkejä likoon. Päädyin siihen, että olin loppujen lopuksi kiivennyt melko turvallisia reittejä,

joiden riskit olivat suhteessa melko pieniä. Eihän mikään sen osalta ollut muuttunut. Taikaukkomuuhestani huolimatta en silti voinut olla ajattelematta, että kaikki elämät, onnenriipeet ja tuuripankki oli nyt käytetty.

Pian pääsin myös sisäseinälle, jossa kiipeily yllättäen tuntui turhan jännittävältä. Taistelin itseni yhä uudelleen Tapanilan seinän toppiin, vaikka tuntui kuin joku olisi tervannut niveliä sitä mukaan kun etenin ylöspäin. Täältä jos mä tuun alas, niin ei tosiaan tarvii enää arvilla, ei jää muuta kuin märkä läntti. Mitenköhän noi ankkurit on kiinnitetty, oliko tää solmu kiinni... Miten mua voi pelottaa sisällä yläkõydessä?! Olin kuitenkin luvannut olla heittämättä hanskoja tiskiin ja nieleskelin ajoittaista pettymystäni. Jopa itsevarmistavilla vaijereilla kiipeäminen pelotti. Saatoin saada kunnon adrenaliiniryöpyn, jos koneesta kuului jotain epämääräistä ääntä. En uskaltanut kiivetä läheskään aina ylös asti. Osittain pelkoon sekoittui haluttomuus teloa polvea ja kivuliiden jalannostojen välttely. Pelko, epävarmuus ja kipu sekoittuvat toisiinsa.

Mukavampaa oli päästä ulos. Siellä ei pelottanut niin paljoa. Johtuiko se siitä, että kalliot ovat pääasiallisesti matalampia kuin Helsingin sisäseinät vai siitä, että luotin enemmän omiin välineisiin ja virityksiin? Mene ja tiedä. Jotenkin pelko liittyi siihen, että systeemi pettäisi. Päätelin yksinkertaisilla analysointitaidoillani, että nyt oli vain saatava sata ja yksi toistoa sille, että systeemi pitää ja siihen voi luottaa. Eli lisää metrejä ja lisää reittejä.

Kevään edetessä kävin muutaman kerran viikossa kiipeämässä, mieluummin ulkona. Pikkuhiljaa aloin päästä reittejä ylös ilman vapinaa. Jossain välissä aloitin myös liidaamisen, ensin sisällä sellaisilla reiteillä jossa tippuminen ei aiheuttaisi mitään kolausta jalalle. Hieman yllättäen liidaaminen ei itsessään lisännyt mitään pelon tunteita. Ihan yhtä epämiellyttävältä tuntui ajatus köyden varaan tulemisesta, oli se sitten alhaalla tai ylhäällä. Hitaasti mutta varmasti kiipeilyn taso parani ja pelotkin vähenivät.

Ostimme lentoliput Milanoon heinäkuun lopulle. Tiesin, että pystyisin kiipeämään jotain ja sen tason mukaan olisi sitten mentävä. Aloin huolestua kesän edetessä enemmän lähestymisestä ja poistuloista. Kävelyyn muualla kuin tasamaalla oli edelleen aika kömpelöä. Hommasin superkevyet vaellussauvat helpottamaan etenemistäni. Kesällä prioriteettiini oli aerobisen kunnon kasvattaminen ja jalan lihaksiston vahvistaminen. Vähän ennen juhannusta jalka taipui juuri sen verran, että pystyin ajamaan pyörällä. Liikkumiseni monipuolistui ja harjoituskäärä kasvoi, kun pelkästään edestakainen matka töihin ja kotiin toi tunnin fillaroinnin päivään. Polven taipuminen oli kuitenkin pysähtynyt eikä jalka mennyt yli 110 asteen kulmaan niin millään. Varasin ajan Töölön sairaalaan ja kävin siellä selvittämässä oliko jotain pielessä vai olinko vain kärsimätön. Vastaus oli ei-niin-yllättäen jälkimmäisen spekulaaation mukainen. Oli vain jatkettava sinnikkäästi jumppailua ja harjoittelua.

Olin kävellyt metsässä, mutta painavan repun kanssa en ollut vielä kulkenut. Myöskään en ollut nukkunut teltassa tai kokeillut leirielämän mahdollisia hankaluuksia. Kaiken tämän testaamiseen avautui ikkuna kesäkuun alussa, kun päätimme lähteä yhden yön viikonloppureissulle Olhavalle. Lähestyminen hieman kevennetyllä repulla onnistui, varsinkin kun kikkailimme niin että pyörällämenijä sai tehdä puolitoista reisiä ja pääsin alamäkiä ilman rinkkaa.

Teltaan könyämiset ja muu kyykkäminen oli tietenkin astetta haastavampaa, mutta mitään ylitsepääsemätöntä ei kohdattu. Olin tyytyväinen saldoon, vaikka kiipeilyt olivat lähinnä tutuilla reiteillä yläkõydessä räpikõimistä. Paikka itsessään on niin mahtava, että olin iloinen vain päästessäni sinne. Maatessani Olhavan saarella laskevassa auringossa punaviinit kuksassa seurailen hienoja lähetyksiä tiesin että en juuri

sillä hetkellä halunnut olla missään muualla.

Jalka oli mitä oli. Opin pikkuhiljaa elämään sen kanssa, että polvi ei vaan taipunut. Siihen nähden miten liikuin epätasaisessa maastossa, kiipeily sujui yllättävän hyvin. Jännitys oli palannut järkevimpään mitasuhteisiin, mutta silti pelkokerroin nakutti enemmän kuin olisi tarpeellista. Erilaisten kokeilujen jälkeen päädyin siihen, että oli tartut-tava härkää sarvista. Tein sisäseinällä muutamaan otteeseen hallittuja hyppyharjoituksia. Neljännellä klipillä muutamaksi sekunniksi kiriste-tyn narun varaan ja sitten viidenneltä klipiltä eteenpäin klippi-ja-hyppy. Aluksi sain ihan tosissaan pakottaa itseni irrottamaan otteen seinästä. Mutta yläankkurilla ei enää jännittänyt tulla köyden varaan. Jo muutamista klippi-hyppy-harjoituksista oli havaittavissa selkeää hyötyä.

Heinäkuu lähestyi loppuaan ja reissuun oli viikko. Pidän yleistä henkistä ja fyysistä kuntotilannetta olosuhteisiin nähden hyvänä. Keliin ollessa ulkokiipeilyyn soveltumaton, lähdin paksuun rämpimään. Ehdin noin 100 metrin päähän autosta. FLIP! Paksu, märkä sammal valahti kengän alta. Viiltävä kipu lamautti jalan istuessani põllähtäneenä laakean kallion päällä. Ei oo todellista! Rauhoittelin itseäni ja kymmenen minuutin jälkeen uskalsin nousta ylös. Jalka kesti juuri ja juuri varaimista ja linkkasin autolle. Ajoin suoraan päivystykseen. Röntgenin ja punkteerauskeksen jälkeen lääkäri totesi, että mitään ei ole ainakaan revennyt tai mennyt isommin rikki. Kävely oli niin vaivalloista että viikon päästä hämmöttävä lomareissu aiheutti lähinnä epätoivon tunteita. Haudoin viikon verran koipea kylmällä sohvalla rõtökõttäen ja pikkuhiljaa polvi alkoi taas tuntua paremmalta. Mutta takapakkaa oli otettu.

Kaartaessamme illansuussa Ranskassa Ailefroiden leirintäalueelle olin vielä epävarma kiipeilyjen onnistumisesta. Sain oululaiselta lajikelgaltal kokeiluun polvituen, jonka vedin aamulla jalkaan ja lähdimme tallustamaan seinälle. Ennako-odotusten vastaisesti kiipeily sujui yllättävän hyvin ja uskalsin ensimmäisenä päivänä jopa liidata. Aivan mieletöntä! Aurinko alkoi taas paistaa risukasaa ja intoutuneina kiipesimme kolme päivää putkeen pitkiä reittejä. Reitinvalintakriteereiksi muodostuivat: a) reitiltä piti laskeutua kõysillä b) alle puolen tunnin lähestyminen. Onneksi laakso tarjosi näillä reunaehdoilla meillä pari viikoksi puuhastelua. Toki kiipeilyni oli hidasta ja muovit koostuivat lähinnä liikkeistä vasen jalka ylös ja oikea viereen. Mutta erityisesti släbikiipeilyssä tämä muuvipankin rajoittuneisuus ei häntannut niin paljoa. Metrien kertyessä myös itseluottamus kasvoi ja kiipeilyn taso nousi. Kolme viikon reissun aikana vain kahdesti ajauduin umpikujaan, jolloin parhaaksi vaihtoehdoksi jäi laskeutuminen takaisin ständille ja liidaajan vaihtaminen.

Nälkä kasvoi syödessä. Aloin innoissani selailemaan topokirjoja ja harmittelemaan kaikkia niitä reittejä, jonne ei ainakaan tänä kesänä olisi asiaa lähestymisen tai poistulon vuoksi. Samaan aikaan olin fiiliksissä siitä, että olin ylipäänsä reissussa, kiipeämässä ja liidaamassa! Oo nyt edes hetki onnellinen tästä ja nauti näistä plaisirreiteistä! Lepoisassa sporttikiipeilyssä ei tosiaan ole mitään vikaa, ja toisinaan ei ole ollenkaan väärin nauttia jatkuvan epiikkiuhan puuttumisesta. Joku mielenoikku saa kuitenkin aina haikailemaan seikkailuhenkisempää, perinteisempää kiipeilyretkeä.

Olin tyytyväinen kun ehdimme vielä reissun aikana Italian puolelle Orcon laaksoon, jossa pääsimme kiipeämään muutaman pidemmän trädireitin. Taisteltuani ohuen sormihalkeamakulman ylös filis oli mahtava. Tiesin, että kiipeilyharrastukseni ei päättyisi vielä. Where there is a will, there is a way.

Lopuksi vielä iso kiitos kaikille ystäville, jotka ovat olleet tavalla tai toisella tukemassa tätä matkaa.

NORTHERN LIGHTS CHALLENGE

by: **PETZL**

31.10.2015 klo 10
HELSINGIN KIIPEILYKESKUS

Kansainvälisessä köysikiipeilyn haastekisassa joukko ulkomaisia huippukiipeilijöitä haastaa Suomen huiput!

Samalla käydään vuoden 2015 köysi-SM-kisat.

Messuhallissa screen-katsomo, maahantuoijien esittely- ja myyntipisteitä, messutarjouksia...

SM-SARJAT

Miehet

Naiset

Youth A (98-99) tytöt ja pojat

Youth B (00-01) tytöt ja pojat

HAASTAJAT

Miehet

Jakob Schubert (AUT)

Domen Skofic (SLV)

Mario Lechner (AUT)

Hannes Puman (SWE)

Naiset

Katarina Posch (AUT)

Tina Johansen Hafsaas (NOR)

Stella Plantin (SWE)

www.kiipeilykeskus.com

KATSOMOLIPUT: AIKUISTEN KISAT 20€, JUNNUKISAT 5€
MESSUHALLIN SCREEN-KATSOMOON VAPAA PÄÄSY

+ BATTERY
ENERGY DRINK 250ml / 8.4 Fl. oz

tenaya

BÄR CLIF

PARTIOAITTA

URHEILUKIIPPELY RY

OCUN

ROCK Sport

LA SPORTIVA

SCARPA

Marmot

EPIC TV

4

Anu Korosuo

Saku Korosuo on Ruotsin kautta Itävaltaan karannut kiipeilypakolainen. Mies uskoo halkeamien pultittomuuteen ja seisomalähtöihin. Työkseen Saku tekee 3D-mallinnusta ja vetää kiipeilykursseja. Vapaa-aikanaan Saku etsii pehmeitä greidejä ja halpaa vehnäolutta.

Katso myös kirjoittajan nettisivut osoitteessa korosuo.com.

**SAKUN
PALAT**

Kiipeilylehti Rock&Ice julkaisi nettisivuillaan hetki sitten kolme tarinaa otsikolla "MY HELMET SAVED MY LIFE". Suosittelen lukemaan. tarinat saivat miettimään myös omaa suhdettani kypärän käyttöön.

Ensikosketukseni kiipeilykypärään sain 2000-luvun alussa. Kypärän käyttö tuntui loogiselta. Kiipeily jos mikä on sellainen laji, jossa on helppo saada päähän osua.

Ensimmäinen kypäräni oli samanlainen, kuin se jolla Alexander Huber soolosi Hasse-Brandlerin Cima Grandella. Kuvittelin, että se varmaankin olisi tarpeeksi trendikäs Suomen kalliaille, mutta olin väärässä. Pian sainkin palautetta kokeenemmilta kiipeilijöiltä.

"Tota... toi kypärän käyttö sporttikiipeilyssä on vähän sama kuin visiirin käyttö jääkiipeilyssä."

En ollut koskaan kiivennyt jäätä, joten en ihan ymmärtänyt, että mitä vikaa visiirissä oli, mutta joka tapauksessa tuli selväksi, että sporttikiipeilyssä ei pitäisi kypärää käyttää. Samoihin aikoihin opin myös, että tulipallojen pyörittely ja pipo päässä boulderointi on vastaavasti trendikästä toimintaa.

Oma kiipeilyni ei koskaan ollut kovinkaan trendikästä. Kiipesin paljon teknisesti, vaikka siitäkin sain kuulla ettei se ole oikeaa kiipeilyä. Siis toisin kuin se tulipallojen pyörittely.

Jossain vaiheessa opin senkin, että tradikiipeilyssä on ok käyttää kypärää, vaikka kovat jätkät tietysti kiipesivät helppoa trädia ilman kypärää. Vaikeaa trädia ei kovatkaan jätkät kiivenneet. Sen sijaan kovat jätkät pulttasivat halkeamat, joita eivät uskaltaneet kiivetä luonnollisilla varmistuksilla.

Onneksi pääsin pian elintasopakolaiseksi Ruotsiin, jossa erilaisuutta hyväksytään, ja jopa kypäräpäisiä kiipeilijöitä tervehditään. Itselleni oli kuitenkin jäänyt ajatusmalli, jonka

mukaan sporttikiipeilyssä ei tulisi käyttää kypärää. En oikein vieläkään tajua että miksi ei.

Kypärä suojaaa päätä, paitsi tippuvilta kiviltä, myös silloin kun lyödään pää kalliioon. Tämä tapahtuu yllättävän helposti silloin kun tiputaan köysi jalan takana. Kumpikaan näistä kypärän käyttöön liittyvistä syistä ei liity mitenkään siihen, varmistetaanko nousua luonnollisilla varmistuksilla vai pulteilla. Tekisi mieli sanoa, että todennäköisemmin ne otteet irtoavat sporttireiteillä. Harvemminhan ne halkeamat sieltä tippuu. Ja toisaalta, mikäli kivet tippuvat kallion päältä, niin ei silläkään liene merkitystä että kiivetäänkö halkeamaa vai otekiipeilyä. Köysi jalan takana tippuminen tuntuu sekin olevan enemmän ongelmana silloin kun kiivetään omaa maksimia, mikä tapahtuu usein sporttireiteillä.

Itselläni on tällä hetkellä neljäs kypärä menossa. Edelliset kypärät ovat täynnä lommoja ja murtumia. Vaikea olla ajattelematta, että mikäli kolhut eivät olisi kypärässä, olisi päässä vastaavia arpia.

Viime aikoina suhteeni kypärään on lähentynyt entisestään. Nykyaikaiset kypärät eivät paina juuri mitään, enkä oikein enää keksi mitään syytä olla käyttämättä kypärää. Se ei enää yksinkertaisesti riitä, että jonkun suomalaisen tulipallonpyörittelijän mielestä se ei ole trendikästä.

Muutama vuosi sitten kuulin kaverista, joka kiipesi kypärä päässä jopa sisäseinällä. Aluksi kypärän käyttö sisällä ihmetytti, mutta kun ihmiset kuulivat, että kaveri oli aikaisemmin lyönyt päänsä ja murtanut kallonsa, alkoi kypärän käytölle löytyä ymmärrystä.

Mutta miksi pitää ensin hankkia paha aivovamma, jotta kypärän käyttö on hyväksyttävää?

skil SUOMEN KIIPEILYLIITTO

SKIL HALLITUS 2015

pj. Sampsa Jyrkynen, jäsenet Otto Lahti, Arttu Eloranta, Kaisa Rajala, Hanna Pihlajaluoto ja Juho Hirsimäki.

SKIL JÄSENSEURAT

- BK CLIMBERS, Helsinki
- CLIMBING CLUB ry. Pori
- CLUB ALPIN SAVONLINNNA ry
- HANGON HYRSKYT ry kiipeilyjaos
- HELSINGIN NMKY ry
- HIGH SPORT VAASA ry
- HIRVENSALMEN URHEILIJAT ry (kiipeilyjaos)
- HYVINKÄÄN KIIPEILYSEURA ry Hyvinkää
- HÄMEENLINNAN KIIPEILYSEURA ry
- JYVÄSKYLÄN KIIPEILYSEURA ry
- KARELIAN KIIPEILIJÄT ry Joensuu
- KIIPEILYSEURA KAKKONEN ry Espoo
- KIIPEILYSEURA ORANKI ry Helsinki
- KIIPEILYKERHO KIILA ry Kouvola
- KIIPEILYKERHO VERTIKAALI ry Tampere
- KIIPEILYN VUOKSI ry Imatra
- KIIPEILYURHEILIJAT ry Helsinki
- KIRKKONUMMEN SEUDUN KIIPEILIJÄT ry Kirkkonummi
- KLONDYKE WALL ry Kerava
- KOILLISMAAN KIIPEILYSEURA ry Kuusamo
- KOTKAN KIIPEILYSEURA ry

- KUOPION KIIPEILYSEURA ry
- LAHDEN SEUDUN KIIPEILYSEURA KITKA ry
- LOUNAISSUOMEN KIIPEILYKERHO KRUXI ry Turku
- MURIKKA ry Seinäjoki
- OULUN CAVE ry
- OULUN KIIPEILYSEURA 91. ry
- PROJEKTI ry Jyväskylä
- ROVANIEMEN VUORISTOKLUBI RVK ry
- SKEY ry Helsinki
- SLÄBI ry Ruotsinpyhtää
- SUOMEN ALPPIKERHO ry Helsinki
- TAMPEREEN NMKY ry kiipeilyjaosto
- TAPANILAN ERÄ ry kiipeilyjaosto Helsinki
- TEAM PANIC ry Porvoo
- TORNIOAVAT ry Tornio
- TURUN NMKY ry

Uudet SKIL jäsen seurat: Hyvinkään Kiipeilyseura ry. Murikka ry. ja Riihimäen Kiipeilijät ry. hyväksyttiin SKIL jäsen seuroiksi.

Seurojen kotisivujen osoitteet ja muut yhteystiedot SKIL www.sivuilla.

SKIL postiosoite:
Suomen Kiipeilyliitto ry.,
Erätie 3, 00730 HELSINKI

Toiminnanjohtaja, Kiipeilylehden päätoimittaja, KTO-kurssivastaava: Jari Koski,

jari.koski@climbing.fi, gsm. 040 586 8123. KTO-kurssia ja Kiipeilylehden aineistoa koskevat tiedustelut suoraan Jari Koskelle, mieluiten sähköpostilla.

Liiton toimisto VALO-lajipalvelut on lajiliittojen yhteistoimisto, josta saa yleistä tietoa liiton toiminnasta sekä apua Sporttirekisteri- ja lisenssiasioissa.

Puh. 09 3481 2005,
email: lajipalvelut@valo.fi, fax: 09 3481 2602
Käyntiosoite: VALO-talo 7. krs, Radiokatu 20, 00240 Helsinki

Postiosoite: Lajipalvelut, Suomen Kiipeilyliitto ry. FIN-00093 VALO

Lisätietoja VALO-Lajipalvelut -toimistosta www.sl.u.fi/jasenjarjestoille/lajipalvelut_pienlajiliitoille/

VALO

Valo on Valtakunnallinen liikunta- ja urheiluyhteisö ja toimii suomalaisen liikunnan ja urheilun yhdistävänä voimana. Visiona on "Olemme maailman liikkuvien urheilukansa – 2020".

SKIL JULKAISUJEN MYNTI

SLU Sporttikaupasta, vain tilauslomakkeella. Linkki löytyy SKIL www.sivuilla; climbing.fi > julkaisut > hinnat ja tilaukset

SEURAAVA KIIPEILYLEHTI

Lehden seuraava numero ilmestyy lokakuussa 2015, lehden aineistopäivä on 10.9.2015

kova KOULUTUSVALIOKUNTA

SKIL AVOIMET OHJAAJA- JA KOULUTTAJAKURSSIT 2015 syksy

- 15.10. KTO-koee Joensuu
- 7.-8.11. KTO 2 Helsinki
- 21.11. KTO-koee Helsinki

2016 kevät:

- 12.-13.3. KTO 1 Helsinki
- 19.3. KTO-koee Helsinki
- 19.-20.3.16 Jääkiipeilyohjaaja JKO (KKK1-jäämoduuli), Korouoma
- 26.-27.3. KTO 2 Helsinki
- 9.-10.4. KO1
- 14.5. KO Koe ja -päivitys
- 28.5. KTO-koee Helsinki

KTO 3 kurssi järjestetään kysynnän mukaan 2016 Tampereen seudulla.

Joensuu, Kuopio ja Mikkeli KTO -kurssit: info ja kyselyt Pasi Penttiselä, pasi.penttinen@kaski.info

HUOM! KO/SCI 2 -kurssi on kaksipäiväinen ja erillinen koe yksipäiväinen.

Päivämääriin voi tulla lisäyksiä ja muutoksia; ajankohtaiset kurssi- ja koepäivämäärät ilmoitetaan SKIL kotisivuilla: www.climbing.fi > koulutus > kurssi- ja koekalenteri.

Kurssia tai koetta ei voida järjestää, jos osallistujia ei ole tarpeeksi. Jos kurssi joudutaan peruuttamaan, niin ilmoittautuneille ilmoitetaan tästä mahdollisimman aikaisin ja pyritään tarjoamaan korvaavaa päivämäärää.

Tarvittaessa voi myös kysyä yksityiskursseja esimerkiksi yritykselle ja opistolle.

KTO-kurssien hinnat 2015:

- KTO moduuli 1: 155 €
- KTO moduuli 2: 155 €
- KTO-koee: 100 €
- KTO-kortin päivitys: 80 €
- KTO 3: 175 €
- KTO-3 päivitys: 100 €

Kaikki ajankohtaiset kurssihinnat löytyvät SKIL www.sivuston kurssihinnastosta.

KURSSIPAIKAT:

KTO-kurssit Helsinki; Helsingin Kiipeilykeskus: www.kiipeilykeskus.com.

KTO 3: pääsääntöisesti Virrat nuorisokeskus Marttinen www.marttinen.fi

KTO Joensuu: Pohjois-Karjalan Opisto Niitty-lahti ja koulutuskeskus Vuorivaara

KTO Rovaniemi: liikuntakeskuksessa Rovaniemellä, lisätietoa myös www.santasport.com.

KTO Peräpohjan opisto, Tornio, www.ppo-pisto.fi/etusivu

KTO ja KTO 3 Basecamp Oulanka www.basecampoulanka.fi

KTO 3, SCI(KO)- sekä KKK-kursseille ja kokeisiin ilmoittautuminen vähintään kaksi viikkoa ennen tapahtumaa, jonka jälkeen ilmoittautuminen on sitova ja osallistumismaksu tulee maksaa, vaikkei saapuisi koulutukseen.

Ilmoittautumiset kurssille ja kokeisiin:

- KTO Helsinki:** Jari Koski jari.koski@climbing.fi
- KTO Rovaniemi ja TaTu:** Oula-Matti Peltonen oula-matti.peltonen@roiakk.fi
- KTO Tampere ja KTO 3:** Kimmo Peltonen, kt.peltonen@gmail.com
- KTO Joensuu ja Mikkeli:** Pasi Penttinen,

pasi.penttinen@kaski.info.

KTO Peräpohjan opisto, Tornio,
koulutus@ppopisto.fi

SCI (KO): Jaakko Lehto, jvlehto@iki.fi

KKK: Tuomo Pesonen,

tuomo.pesonen@pp2.inet.fi

KO- ja KKK-kursseille ilmoittautumiset ja

tiedustelut myös: koulutus@climbing.fi

HUOM!

Jos sinulla on sairauksia, jotka voivat vaikuttaa ohjaajakurssin läpikäymiseen (esim. diabetes, epilepsia, sydänsairaudet) tai olet saakaana, niin ilmoita tästä kurssin järjestäjälle.

KTO-KLUBIN JÄSENILLE

Klubin jäsenyys on ilmaista vuoden ajan liittymisestä eli KTO -kurssin moduuli 2:lle osallistumisesta. Tänä aikana saat Kiipeilylehden kolme kertaa vuodessa kotiisi. Vuoden kuluttua jäsenyys loppuu automaattisesti, mutta voit jatkaa sitä ottamalla yhteyttä SKIL toimistoon. Jäsenmaksu ensimmäisen vuoden jälkeen on 20 euroa/vuosi.

nuva NUORISOVALIOKUNTA

Pohjoismainen Junnuleiri 2016 järjestetään Suomessa. Lisäinfoa tulee keväällä SKIL www-sivuille ja suoraan seuroille.

Junnuohjaajakoulutus järjestetään kerran vuodessa tai kysynnän mukaan. Junnuohjaajakoulutuksen voi myös tilata erikseen omalle seuralle jos osallistujia on riittävästi.

"Junioriohjaajan opas kiipeilyseuroille" (Kaisa Härkönen) -opasta voi tilata VALO lajipalvelutoimistosta: lajipalvelut@valo.fi

Lisää infoa Nuorisovalion toiminnasta löydät nettisivuilta: www.climbing.fi.

Nuorisasioissa ja tarvittaessa junnuohjaajakoulutusta voit ottaa yhteyttä Eeva Mäkelään eeva.makela@humak.fi

kiva KILPAILUVALIOKUNTA

Kilpailuvaliokunnan kokoonpano:

Kaisa Rajala: puheenjohtaja ja juniorimaajoukkuevastaava, kaisa.rajala@bouldertehdas.fi, Peter Hammer: aikuisten maajoukkuevastaava, peter.hammer@kiipeilyareena.com, Jorma Käyhkö: valmennus
Veera Turkki: tiedotus

KILPAILUT 2015

31.10.2015, SM-köyskilpailut, Helsingin Kiipeilykeskus

7.11.2015, Isatis Open, Boulderkeskus Isatis, Helsinki

28.11.2015 PM ja SM Boulder, Bouldertehdas, Turku. Kilpailuja koordinoi Kaisa Rajala.

Lisätietoja: Kilpailuvaliokunta, Kaisa Rajala: kaisa.rajala@bouldertehdas.fi tai kilpailu@climbing.fi

Palautetta, kysymyksiä ja ideoita kilpailutoimintaan voi lähettää sähköpostitse osoitteella: kilpailu@climbing.fi

HUOM!! Kilpailuvaliokunnan Internet-sivuilta löytyy valikko "Kilpailun järjestäjän opas", josta löytyy hyödyllistä tietoa ja ohjeita kiipeilykilpailun järjestämiseen. Tutustu kilpailuvaliokunnan sivuihin www.climbing.fi kohdassa Kilpailu.

skil-tuki seuratoiminnan kehittämiseen

SKIL jäsenseurat voivat hakea tukea kiipeily- ja seuratoiminnan aloittamiseen ja kehittämiseen. Tukianomukset käsitellään hallituksen toimesta hyväksytyin budjetin puitteissa. Tuki voi olla joko työtä ja neuvontaa (esim. lähetetään asiantuntija boulderseinää suunnittelemaan ja valvomaan rakentamista) tai rahallista tukea.

Hakuperusteet:

Ainoastaan SKIL jäsenseurojen haettavaksi, ensisijaisesti pienien paikkakuntien seurojen tukemiseen ja seuduilla, missä ei ole paljoa kiipeilytoimintaa.

Esimerkkejä hankkeista:

- tien levikkeen tai pysäköintipaikan rakentaminen kiipeilypaikan yhteyteen. Vain yhteistyössä maanomistajan ja lähiasukkaiden kanssa!
- kalliotaloiden kustannuksiin
- junnutoiminnan aloittaminen
- kiipeily-/boulderseinän suunnittelu ja rakentaminen
- kiipeilykilpailun järjestäminen

Hakemuksessa tulee näkyä: avustuksen käyttötarkoitus ja mille ajalle haetaan, vastuuhenkilö, talousarvio, haettava summa, seuran ja paikkakunnan olosuhteet kiipeilyn kannalta.

Vapaamuotoinen hakemus lähetetään osoitteeseen: Jari Koski SKIL ry.
Erätie 3, 00730 HELSINKI

SKIL hallitus päättää avustuksen jakamisesta.

access

On kokeneen kiipeilijän velvollisuus opastaa uusia harrastajia "pelisäännöissä". Huono tai ajattelematon käytös kalliolla leimaa samalla kaikki kiipeilijät, eikä meillä ole varaa

menettää yhtäkään harvoista harrastuspaikoistamme kieltojen takia.

Tässä tärkeimmät ohjeet kiipeilykalliolla ja bouldereilla sekä myös jääkiipeilypaikoilla liikuttaessa:

- autojen pysäköinti vain niille osoitetuissa paikoissa ja lähiasukkaiden kulkemista estämättä. Pysäköinti ei saa estää työkonien ajoa pelloille tms.
- yksityistien tilapäinen ja satunnainen käyttö on sallittua, paitsi jos virallinen (omatekemä pahvinen ei kelpaa) ajokielto-merkki. Oikeaa ajokieltoa pitää noudattaa.
- ystävällinen ja kohtelias käytös kiipeilypaikan lähiasukkaita ja muita luonnossa liikuvia kohtaan on itsestäänselvyys.
- ollaan metelöimättä kalliolla ja viedään omat roskat pois.

Uutta kiipeilykalliota tai bouldereita suunniteltaessa:

- ennen kuin aloitat kiipeilytoiminnan kalliolla, ota ensimmäiseksi yhteyttä paikalliseen kiipeilyseuraan. Sieltä saat tietoa mahdollisista sopimuksista maanomistajan kanssa, kiipeilykielloista ja rajoituksista. Paikallisella jäsenseuralla on mahdollisuus käyttää SKIL:n resursseja porahakojen asennuksessa.
- ennen reitintekoa selvitetään aina maanomistaja ja kysytään häneltä luvat sekä pysäköinti, kulku kalliolle ym. Myös näkö/kuuloetäisyydellä asuivilta pitää pyytää lupaa, vaikkei olisikaan maanomistaja.
- myös uusissa boulderpaikoissa kannattaa aina ottaa ensin yhteys maanomistajaan, yleensä silloin myös saa kiipeillä. Jos ei ole maanomistajalle mitään ilmoitellut, niin jossain vaiheessa, kun porukkaa alkaa kivillä käymään enemmän, aina tulee ongelmia ja siinä vaiheessa saattaa olla peli menetetty kiipeilyn suhteen.
- paikallisesta ympäristökeskuksesta saa tietää, että onko kalliolla/kivillä suojeltavia kasveja.

Jokamiehenoikeuksien nojalla luonnossa saa toisen maalla liikkuva lihasvoimalla aiheuttamatta vähäistä suurempaa haittaa.

Tämä perustuu rikoslain hallinnanloukkauksisääntöön. Maanomistajalle ja lähiasukkaille ei saa tuottaa häiriötä eikä luonnolle saa aiheuttaa vahinkoa. Esimerkiksi pultitukseen tarvitaan aina maanomistajan lupa.

HUOM: Linkki uuteen Ympäristöministeriön julkaisuun "Jokamiehen oikeudet ja toimiminen toisen alueella" löytyy SKIL www-sivuilta: Access > Jokamiehenoikeudet Kiipeily -osassa 1, sivu 71.

VOIMASSA OLEVAT KIIPEILYKIELLOT:

- Klöverberget, Siuntio
- Vanjärvi, Vihti
- Ispoinen, Turku
- IFalkberget "Immersby", Sipoo

Siuntion Falkberget: jätä auto kauas kalliosta sellaiseen paikkaan, jossa se ei estä mitään liikennettä ja josta kenellekään ei tulisi mieleenkään valittaa.

Ajantasalla olevat access-ohjeet, tiedotteita ja lisätietoa kiipeilykielloista löytyy SKIL www-sivuilta Access-osiosta ja nykyisin tiedotteita on myös Slouppi.net-sivustolla.

Kysely Ahvenanmaan kiipeilystä:

Alla olevassa linkissä on kysely liittyen Ahvenanmaan kiipeilymatkailun kehittämiseen.

Tutkimuksen tekijä on Teppo Pesonen, joka

opiskelee matkailua Satakunnan Ammatti-korkeakoulun Porin toimipisteessä. SKIL on mukana tutkimushankkeessa.

Toivomme, että mahdollisimman moni Ahvenanmaalla kiivennyt osallistuu kyselyyn:

<https://elomake.samk.fi/lomakeet/4628/lomake.html>

tuotetestit Hendrik Morkel

SCARPA REBEL ULTRA GTX

Et tule kiipeämään kuin Ueli Steck Scarpa Rebel Ultra GTX:illä, mutta tulet olemaan ketterämpi ja kevyempi jääkiipeilyssäsi ja vuoristoreissuillasi, se on varmaa. Koon 42 kenkä painaa 773 g ja pari vain 1546 g, joten ne kuuluvat markkinoiden kevyimpiin jää- ja vuorikiipeilykenkiin ja ovat loistava valinta näihin aktiviteetteihin, kunhan ilma ei ole liian kylmä.

Itselläni ne toimivat hyvin -8°C asti ja pystyisin ilomielin käyttämään niitä alemmissakin lämpötiloissa. Ellen ole vuorikiipeilemässä, jääkiipeilemässä tai laskemassa, en koskaan käytä ylävuoristokenkiä, koska en pidä niiden jäykästä tuntumasta. Siksi pidänkin Scarpa Rebel Ultra GTX:istä – ne tuntuvat pikemminkin lenkkareilta kuin jäykiltä ylävuoristokengiltä, mikä on erityisen mukavaa pitkällä lähestymisillä. Kahtena viime talvena minun ei edes tarvinnut vaivautua kaivamaan lämpimämpiä kenkiä esiin, nämä kun olivat aivan riittävät jääkiipeilykausille 2013–14 ja 2014–15 Korouomassa, Abiskossa ja Vaasassa.

Jos et matkusta pohjoiseen vaan pysyttelet etelän talvisilla jääpaikoilla, ja jos tykkäät pitää mukavantuntuista kevyitä kenkiä jalassa, niin en usko että tarvitset toista kenkäparia näiden lisäksi. Grivel G20- ja CAMP XLC 390 -jäärautani sopivat hienosti näihin kenkiin ja ovat hyvin kevyt yhdistelmä.

Lyhyesti: Jos haluat vuoristo- ja jääkiipeilykengiltäsi keveyttä, kohtuullista lämmittävyyttä, mukavuutta ja lenkkarimaista istuvuutta, niin voit lopettaa etsinnän Scarpan Rebel Ultra GTX:iin.

Hinta: 500 €. Hyvin varustetuista kiipeily- ja retkeilykaupoista.

PETZL LASER SPEED

Black Diamondin Express jääruuvi oli itsestäänselvää lisä ja standardiväline jääkiipeilijän valjassa. Petzlin vanha jääruuvi ei ainoastaan ollut yhtä helppo ja mukava asentaa jäähän kuin Express, ja se oli lisäksi painavampi. Tämä asia muuttui viime talvena Petzlin laskettua markkinoille Laser Speedin ja vielä kevyemmän Laser Speed Lightin. Molemmissa jääruuveissa on nyt taitettava lisävipu, joka mahdollistaa nopean ja mukavan jäähän ruuvaamisen.

Laser Speediä saa neljällä pituudella: 10, 13, 17 ja 21 cm, mikä on yksi koko vähemmän kuin BD:n Expressillä (pituudet 10, 13, 16, 19 ja 22 cm). Useimmilla reiteillä tulet käyttämään eniten 13 cm ja 17 cm pituuksia, kun taas 21 cm ruuvi on hyvä ankkureihin. 10 cm ruuvi on valintasi aikaisin jääkiipeilykaudella tai jos olet ohuella jäällä.

Petzlin Laser Speed -ruuvit ovat myös kevyempiä kuin BD:n Expressit, painaen 113 g (10 cm), 128 g (13 cm), 143 g (17 cm) ja 161 g (21 cm). Laser Speed Lightit painavat vielä vähemmän, koska pääputki ja kierre on valmistettu kevyestä alumiinista – ainoastaan kärjen hampaat on tehty teräksestä. Laser Speedin pureutuvuus on loistava, ja yleensä kaksi tai kolme kierrosta riittää antamaan hyvän pidon, minkä jälkeen voit jatkaa lisävipun avulla ruuvien viimeistelyn syvälle jäähän. Värikoodatut lisäviput on helpompi tunnistaa kuin Expressit, ja tietysti ne on kiva "räkätä" Caritooliisi. Jos osut Laser Speedilläsi kalliota ja joudut terottamaan ruuvien hampaita, takaa Petzlin lisävarusteena saatava LIM'ICE ruuvinterottaja että kulma tulee oikein.

Lyhyesti: Jos olet uusi jääkiipeilyn maailmassa ja haluat jääruuvisetin, ovat Petzlin Laser Speedit juuri nyt paras vaihtoehto – ne ovat kevyet, loistavasti pureutuvat ja helpot asettaa. Minulle ne ovat uusi standardi.

Hinta: alkaen 55 €. Hyvin varustetuista kiipeily- ja retkeilykaupoista.

NC boulder

28.11.2015

Bouldertehtas, Turku

Yksipäiväinen kilpailu
SARJAT: Miehet ja Naiset

Ilmoittautumisinfoa nettisivuilla
www.boulderliiga.fi/ncboulder

SM-kisat yhdessä PM-kisojen kanssa.
Parhaat suomalaiset palkitaan
SM-mitaleilla.

Tuoteuutuudet

Beal Opera UniCore 8,5 mm

Bealin uusi Opera-köysi on markkinoiden kevyin ja ohuin dynaaminen single-köysi. Opera painaa vaivaiset 48g/metri, ja on siten ensimmäinen dynaaminen kiipeilyköysi luokassa alle 50g/metri. Ultrakevyessä ja -notkeassa Operassa on käytetty Bealin toisen sukupolven UniCore-teknologiaa, jolla ydin kiinnittyy mantteliin.

Maahantuaja: Vandernet Oy

Beal Twin Guide -sulkurengas

Twin Guide on Bealin automaattisesti lukkiutuva sulkurengas uudella Twin Gate-kaksoisportilla. Twin Gate -portti on lukitusmekanismi, jossa kaksi porttia avautuu vastakkaisiin suuntiin. Twin Guide -sulkurenkaassa on lisäksi mahdollisuus valjaskiinnityksen lukitsemiseen, jonka ansiosta sulkurengas pysyy oikeassa asennossa ja varmistaminen on helpompaa ja turvallisempaa. Twin Guidea käytetään varmistuslaitteella ja liitosköydellä varmistamiseen.

Maahantuaja: Vandernet Oy

RED CHILI DURANGO VCR 80€

OCUN WEBEE 1 53€

MANIA PANT 70€

DOMINATOR 9.2MM 1 JA 3/4 KÖYSI 60M/165€ 70M/205€ 80/220€

TUOMO VAINIO

5.14

OPM

TILAA TUOTTEET KÄTEVÄSTI VERKKOKAUPASTA!
WWW.BOULDERTEHDAS.FI

OCUN

Red Chili

roca Safety in action

WILD COUNTRY

FIVE TEN

BOULDERTEHDAS

BOULDERTEHDAS OY
WWW.BOULDERTEHDAS.FI

PUH.
010-2818999

RUUKINKATU 4
20540 TURKU

PUOTI-kiipeilyvarustekaupan

SYKSYN UUTUUKSIA

ROCA Kalimnos 9,8mm
- 64g/ metri
- iskuvoima 8,4 kN
120€ / 60m

ROCA Dominator 9,2mm
Dry
- 56g/ metri
- iskuvoima 7,6kN
175€ / 60m

Sport Jewels -korut
- esim. hopeinen
"Frendi" -riipus
16€

Black Diamond
Primrose
- 2 väriä, smoke &
moroccan blue
55 €

Black Diamond
Momentum
- väri graphite
55 €

Fixe Alien EVO Lite
- Uudet Alienit on
täällä!
- jatkettava slingi
79 €

CONTACT 9,8

Monipuolinen yleisköysi
kalliolle, kukkulalle.

9.8 mm single-köysi

CONTACT 9.8 on ihanteellinen köysi kiipeilyhulluille. Tämä monipuolinen, kestävä ja EverFlex-kuumakäsittelyn ansiosta helposti käsiteltävä köysi sopii kaikkeen kalliokiipeilyyn.

Koko Petzl.-köysivalikoiman löydät osoitteesta www.petzl.com/ropes

Access
the
inaccessible